

ΛΟΓΟΣ Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

Περὶ τοῦ Γλωσσικοῦ Ζητήματος παρ' ἡμῖν. Ἐμ-
βριθὲς καὶ ἀφιανάναστον ἀληθῶς ἔργον ἀπ. τιλεῖ? ἐκδ.θεῖσα
εἰς τεῦχος ἢ περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος συγγραφείσα
πραγματεία τοῦ γνωστοῦ λογιῶν κ. Δ. Οἰκονομίδου κα-
θηγητοῦ τῆς Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς καὶ ἀπαγγελθεῖσα ὡς
πανηγυρικὸς λόγος ἐν αὐτῇ τῇ Μ. Σχολῇ κατὰ τὴν ἐορτὴν
τῶν Τριῶν Ἱεράρχων. Γνωστὴ ἢ ἐν τῷ θέματι τούτῳ εἰ-
δικότες τοῦ ἐμβριθοῦς συγγραφέως ὡστε τὸ ἔργον ἀποτελεῖ
γενναίαν κατὰ τῶν δολοφόνων τῆς γλώσσης διαμαρτυρίαν
ἀμα δὲ καὶ πολυτίμον παντὸς ἐν τῷ, γράμμασιν ἀσχολου-
μένου, ὡς καὶ ἀπλῶς ἀνεπτυγμένου ἀνθρώπου, ἀπόκτημα.

Πινακοθήκη. Πλοῦσιον εἰς εἰκόνας καὶ ἐκλεκτὴν ὕλην
ἔξεδόθη τὸ τριακοστὸν τεῦχος τῆς «Πινακοθήκης». Περι-
έχει τὰς ὡραιότερας εἰκόνας τῆς Ἐκθέσεως τοῦ Ζαπείου
καὶ μίαν προσωπογραφίαν Ἀθθίδος.

ἄρχος καὶ ἀρωματική. Ὁ κήπος ἐφαίνετο εἰς τὸν Ἀλέξιον
μελαγχολικός, μυστηριώδης, μάζα ἀνευ σχήματος, παρου-
σιάζομενος εἰς αὐτὸν ὡς μεγαλοπρεπὲς τι μέγαρον· κατὰ
σταλείμματα ἢ ἀστραπὴ ἐφώτιζε τὸν κήπον καὶ διὰ μίαν
στιγμὴν τὰ ἐβλεπεν ὅλα ἐν τάξει· κορμούς, κλάδους, τὴν
θαυμασίαν μάζαν τῶν φύλλων, ὡς ἂν μαγικὴ τις χεὶρ ἀ-
νόψου τὸ ἀποκρύπτον αὐτὰ παραπέτασμα· καὶ ἐκ νέου, κα-
ταδιδάζουσα αὐτὸ, ἐπεσκίαζε καὶ πάλιν τὸ μελαγχολικὸν
μέγαρον.

Ἀπολέσας τὴν συνέχειαν τοῦ ἀναγνώσματος, ὁ Ἀλέξιος
ἐκ νέου ἤρχισεν νὰ ἀκούη, ἀλλ' ἀφῆκε καὶ πάλιν, παντε-
λῶς ὅμως ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους ὁ κήπος ἐφώτισθη ὑπὸ
φωσφορικοῦ φωτός. Ἡ Ἀλεξάνδρα Νικολάεβνα ἐστράφη καὶ
ἐποίησε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

— Εἶναι μακρὰν — εἶπεν ὁ Νικόλαος Ἀνδρέεβιτς — ἡ
βροντὴ δὲν ἀκούεται· δὲν θὰ φθάσῃ μέχρις ἡμῶν.

Ἀφῆκε ὅμως εἰς διάψευσιν τῶν λόγων του, ἔλαμψεν ἐκ
θωμβωτικῆς ἀστραπῆς, ἣν ἤκολούθησεν ἂν καὶ ὄχι ἐκχωρω-
τικὴ ἀκόμη, ἀλλὰ δυνατὴ βροντὴ.

— Ὡ, ὦ! πλησιάζει, — εἶπεν ἡ Κλεοπάτρα.

Ἦ καταγιγίς ἀληθῶς ἐπλησίαζαν, αἱ ἀστραπαὶ καὶ αἱ βρον-
ταὶ ἐένοντο ἐπαναληπτικαί καὶ ἤρχισεν νὰ πίπῃ ραγδαίως
τάτη βροχή.

Ὁ Νικόλαος Ἀνδρέεβιτς, ὅστις εἶχε δρᾶμην ἵνα κλείσῃ
τὴν θύραν τοῦ ἐξώστου, ἐπέστρεψε κατάθρεκτος.

— Ἄ! χιμάρρο; — ἀνεφώνησεν.

— Καὶ ὁ Βλαδίμηρος ἀκόμη δὲν ἐπέστρεψεν· τοῦτο μὲν
ἀνεσχηθῆναι. — εἶπεν ἡ Ἀλεξάνδρα Νικολάεβνα.

Ὁ Βλαδίμηρος Ἀλεξέεβιτς δὲν ἐπληρώθη, καὶ ἡ κα-
ταιγιγίς ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν καθίστατο δυνατωτέρα καὶ
ἐλάμβανε μεγάλας διαστάσεις.

ΥΠΟ ΤΗΝ ΥΨΗΛΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ
Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Βιομηχανικὴ καὶ Ἐμπορικὴ
(Πλατεία Κάρηγος ἐν Ἀθήναις)

Ἄνωτέρα Ἐμπορικὴ σχολὴ

Ἐγγραφαὶ ἀπὸ τῆς 20ης Αὐγούστου. — Τὰ μαθήματα
ἀρχοῦνται τῇ 15ῃ 7/βρίου

Σχολὴ Μεταλλευτικῆς Μεταλλουργικῆς σχολῆς
Δελτίον τῶν προόδων τῆς βιομηχ. τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς
γεωργίας.

Γεωργικὴ σχολὴ

Οἰκοτροφικὸν Γαλλικόν. — Προπαιδευτικὸν σχολεῖον. —
Ἐσπερινὰ μαθήματα.

Βιομηχανικὴ σχολὴ

Προγράμματα ἀποστέλλονται δωρεὰν παντὶ τῷ αἰτούντι

Ἔτος 1903

15 7/βρίου 1903 — 15 Ἰουνίου 1904

Δίδακτρα ἐτήσια 325 — 485 δρ. — Τροφικὰ ἐτήσια 1200 δρ.

Τύποις Γ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
Κουρσοῦμ-Χάρ ἀριθ. 3

Συγκρατομένη πάντοτε εἰς τὰς ἐκφράσεις τῶν αἰσθη-
μάτων της, ἡ Ἀλεξάνδρα Νικολάεβνα ἐταράττετο. α — Καὶ
διὰ τί νὰ ὑπάγῃ; Τί σημασίαν ἔχουσιν αἱ ἐκδύματα αὐ-
ταί; Καὶ ἰδοὺ διὰ μηδανιὰ πράγματα ἐκθέτε ἐαυτὸν
εἰς κίνδυνον!

Ὁ Ἀλέξιος, ἰδὼν τὴν ταραχὴν τῆς μητρός του, ἀνη-
σύχησε καὶ αὐτό· ἔτρεχε εἰς τὰ παράθυρα, ἐσταυροκο-
πεῖτο εἰς ἐκάστην λάμπην τῆς ἀστραπῆς, ἔκλειε τὰ ὦτα του
εἰς ἕκαστον κρότον βροντῆς. Ὁ Νικόλαος Ἀνδρέεβιτς προσ-
επίθει νὰ καθησυχάσῃ τὴν Ἀλεξάνδραν Νικολάεβναν.

— Τι δύναται νὰ πάθῃ ὁ Βλαδίμηρος Ἀλεξέεβιτς; Ἡ
Κλεοπάτρα Βασιλεῖβνα δὲν ἔλεγε τίποτε· δὲν ἠγέρθη ἐκ
τῆς θέσεώς της, οὔτε ἔκαμα τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, οὔτε
καθησύχαζε τὴν Ἀλεξάνδρα Νικολάεβναν· ἐκάθητο ἔχουσα
τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ ἦτο πολὺ ὡχρὰ.

Ἐλάμψεν ἰσχύρους ἀστραπὴ, ἐκθαμβώσασα πάντας, ἡ-
κίσθη ἐκχωρωτικὸς κρότος, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἐπ'
αὐτῆς τῆς στέγης· πάντες ἀκουσίως ἔκλιναν τὴν κεφαλὴν,
ὡς ἂν νὰ ἀνέμενον τὴν πτώσιν τῆς ὀροφῆς. Τὴν στιγμὴν
ἐκείνην ἠνοιχθὴ ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν ὁ Βλαδίμηρος Ἀλε-
ξέεβιτς ζωηρὸς, φαιδρὸς καὶ κομψὸς ὡς πίντοτε.

— Ἄ! καταιγιγίς! — ἀνεκράζε διεσθετῶν τὰς τρίχας τῆς
κεφαλῆς του καὶ ἀμείσως παρετήρησεν ὅτι τὰ πάντα δὲν
ἦσαν ἐν τάξει· ὁ Ἀλέξιος εὐρίσκατο ἀκόμη εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Ἀκόμη δὲν ἐκμιμήθης; Ἐφοβήθης τὴν καταιγιγίδα;

— Δι' ὄνομα Θεοῦ, Βλαδίμηρε! διὰ τί ἤργησες τόσο; μὲν
ἀνησύχησες· χιλίας ὑπονίας διανοήθην. Ὁ Θεὸς εἰσεύ-
ρει τί δυστυχία δύναται νὰ συμβῇ εἰς τὸν ἀνθρώπον τὴν φο-
βερὰν ταύτην νύκτα!

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρασις Δ. ΦΕΙΣΤΕΡΗ.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ»
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ

8 ἀριθ. — Μπακτσέ-Καποῦ — ἀριθ. 8

Ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ εὐρίσκονται εἰς τιμὰς ἐκτάκτως
συγκαταβατικὰς, φωτογραφικὰ μηχανὰ νεωτάτων καὶ τελειοτάτων
συστημάτων, ἀμερικανικὰ, ἀγγλικὰ καὶ γαλλικὰ.

Φάρμακα, χάρτι καὶ ἅπαντα τὰ φωτογραφικὰ εἶδη τῶν ἀρί-
στων προελεύσεων καὶ εἰς τιμὰς λίαν ἐπωφελεῖς.

Πλάκες ἰδιαιτέρας παρασκευῆς Θ. ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ

Μεγέθη	4	1/2	X	6	3	Γρ.	ἢ δωδεκάς
	6	1/2	X	9	4	1/2	»
	9		X	12	8	»	»

Πλουσιωτάτη συλλογὴ στερεοσκοπικῶν εἰκόνων πρὸς 60 παρ.
ἐκάστη καὶ μὲ ἰδιαιτέρας συμφωνίας διὰ τοὺς ἀγοράζοντας μεγά-
λας ποσότητος. Ἡλεκτρικὰ συσκευαί, τηλεσκοπία, δίοπτρα, κτλ.

Ὁδηγίαι διὰ φωτογραφίαν παρέχονται δωρεὰν εἰς ὅλους

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ

283—Μεγάλῃ ὁδῷ τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνη κ. Ν. Ἀν-
δρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς
τε πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογρα-
φηθῶσιν.

Ἀπαράμιλλος καλλιθεσιὰ διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν.
Ἀνδρειωμένου, οὗ ἡ σπανία εἰδικότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.

Η ΑΜΠΕΛΟΣ

ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΔΙΥΛΙΣΕΩΣ

ΚΟΝΙΑΚ

Σ. και Η. και Α. ΜΕΤΑΞΑ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Προμηθενται της Α. Μ. του Βασιλέως των Ἑλλήνων
της Α. Β. Υ. του Διαδόχου
και της Α. Μ. του Βασιλέως της Σερβίας

Τὸ μόνον προϊόν τοῦ εἶδους τοῦ τὸ χαῖρον παγ-
κόσμιον φήμην, ἀπόδειξις ἀψευδῆς τὰ 7 Βασιλικά
παράσημα και τιμητικά διακρίσεις 7 και τὰ
35 ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ 35

και τελευταίως τὸ αὐτ. παράσημον Ὀσμανιῶ δ' τάξεως

Γενικὸν Γραφεῖον δι' ὅλην τὴν Τουρκίαν

9—Ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατὰ—9

ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γεν. ἀντιπροσώπου και πληρεξουσίου

Χ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΣΑΓΙΑΝΝΗ

ΣΗΜ. Ἡ ἑκτακτος ὑπόληψις, ἥς ἀπολαύει δικαίως τὸ ἀγνὸν
πρόϊον τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἔργοστασίου τῶν **ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΕΤΑΞΑ**

μαρεκίνησε πολλοὺς ν' ἀλλάξωσι και τὰ ὀνόματά των και ν' αὐτοκληθῶσι Μεταξᾶδες. Ἐπειδὴ δὲ
ἀνεφάνησαν συνονθυλεύματα (δῆθεν τῶν κονιάκ) ψευτομεταξᾶδων τούτων, πρὸς ἀποφυγὴν παρα-
καλοῦνται οἱ κ. κ. καταναλωταὶ νὰ ζητοῦν τὴν ἔναντι φιάλην μὲ ταινίαν φέρουσαν πιστοποίησιν
τουρκιστί, ἑλληνιστί και γαλλιστί, περὶ τῆς **ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΟΣ** τοῦ **ΚΟΝΙΑΚ** ἡμῶν τοῦ χημι-
κοῦ τῶν ἀνακτόρων **Κ. Α. ΣΥΓΓΡΟΥ** ὡς και τὰς σφραγίδας και τὴν ὑπογραφήν του. Ἡ ταινία
ἄρχεται ἄνωθεν τῆς ἐτικέτας, φθάνει μέχρι τοῦ λαιμοῦ τῆς φιάλης, καλύπτει τὸ καψύλιον και εἶναι
τριγυρισμένη μὲ ἑτέρα ν ταινίαν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν μας.

**Ζητεῖτε λοιπὸν πανταχοῦ τὸ πανομοιότυπον τῆς ἔναντι φιάλης
και ἐφιστᾶτε τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τῶν ὑπογραφῶν.**

Συνιστῶμεν θερμῶς τὸ ἄνωθι προϊόν εἰς τὰς οἰκογενείας.

ΒΟΥΛΤΟΡΙ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
Τῆς ΕΙΓΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑς, ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ θεοσεσία προῆ (ὑπὸ Κορνηλίας Α. Πρεβεζιώτου).—LÉON TOLSTOÏ: Πόση γῆ
χρειάζεται εἰς τὸν ἄνθρωπον, διήγημα (ὑπὸ Σ. Σαριδαξεδάνη).—Μαλὴ τῆς r' ἀπο-
θάνω, ποίημα (ὑπὸ Ἄλυσος).—Σχολικαὶ διακοπαὶ (ὑπὸ Κ. Ἀϊδαξίδου).—Ρεμβα-
σμός, ποίημα (ὑπὸ Ι. Β. Σήρχαφ). Τὸ μυθιστόρημα ἐνδὸς συζύγου, μυθιστορία πρωτότυ-
πος (ὑπὸ Βιργινίας Εὐαγγελίδου).—Ὁ Βόσπορος, ποίημα (ὑπὸ Θεοδ. Κυπραίου).—
Ὁ πνευματισμὸς (ὑπὸ Ι. Β. Σήρχαφ).—Στὸ λεύκωμά της, (ὑπὸ Θ. Γεράκη).—Συγ-
χαρηζήρια.

Διευθύνται { ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
23 ἀρ. Γαλατῆ Κουρδούμ-χάν ἀρ. 23

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

είκοσαετής επιτυχία

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ και ΕΦΑΡΜΟΓΗ τεχνητών οδόντων μετ' άπαραμίλλου επιτυχίας, κατά τὰ νεώτερα, τελειότερα και άσφαλέστερα συστήματα.—ΘΕΡΑΠΕΙΑ ριζική των πασχόντων οδόντων εύλων δυσοσμίας και οδουδήποτε νοσήματος του στόματος.—ΕΚΡΙΖΩΣΙΣ των σεσηπτότων οδόντων και ριζών άνευ του παρμικρού πόνου, διά της χρήσεως άνωδύνου ύγρου.—ΔΕΧΕΤΑΙ καθ' εκάστην εις τὸ ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου οδοντοιατρείῳ του. Τὴν Δευτέραν και Πέμπτην ἀπὸ τὰς 7—11 τουρκιστί), ἐν τῷ φαρμακείῳ τοῦ κ. Ἀνδρέα Μυριίδου ὁδὸς Οὐζούν Τσαρσῆ-Μπαση, ἀρ. 307—309.

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

Ἄπαντες γνωρίζομεν ποσὸν τὰ εἰς νεάζοντα χαρίεντα πρόσωπα παραγόμενα ἐξανθήματα και ρήγματα καταστρέφουσι τὴν φυσικὴν τρυφερότητα τοῦ προσώπου. Οἱ νέοι και πρὸ πάντων αἱ νέαι, περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος τοῦ σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐτὴν ὅσον φροντίζουν και διὰ τὴν σωματικὴν εὐεξίαν. Καὶ ἀληθῶς, ἀν και τὸ ἔχειν πρόσωπον ὡραῖον και σώμα τρυφερόν εἶναι δῶρον τῆς φύσεως και τὸ προσπαθεῖν ὁμοῦς διὰ τὴν διαφύλαξιν και προαγωγὴν τῆς ὡραιότητος εἶναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίας και ὑγιεινῆς ἀνάγκης. Ἡ μας λακὴ και τρυφερά ἐπιδερμὶς τοῦ προσώπου, ἐκτιθεμένη εἰς τὰ δριμέα φύχη, τὰς χιόνας και τοὺς ἀνέμους τοῦ χειμῶνος, εἰς τὴν φλογερὰν θερμοκρασίαν και κόνιν τοῦ θέρους και εἰς ἐτέρας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρύνεται και διαρρηγνύεται, προσλαμβάνει ἰσχύρον χρώμα και θέαν ἔρρυτιδωμένην και δυσάρεστον. Αὐτὴ ἡ κατάστασις ἐκτὸς τῆς δυσάρεστου ἐπιδράσεως τῆς ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος τοῦ προσώπου, παράγει φλογώσεις, αἰτινες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς ὑπέρτατον βαθμόν. Ἄν και ὑπάρχουσι πολλὰ ἀλοιφαί, ἔλαια και ὀρυζοκόνεις διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν τοιούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αὐτὰ, μερικῶν μὲν ἡ ἐπίδρασις εἶναι προσωρινή, ἀλλὰ δε ἀπεδείχθησαν ἀνθυγιεινά. Συνελόντι εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρασκεύασμα φαρμακευτικὸν ἐλεύθερον πάσης καυστικῆς ἐπιδράσεως, ἐξαλείφον και προλαμβάνον πᾶσαν δερματολογικὴν πάθησιν τοῦ προσώπου. Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ «Δερμόφιλον», ἔργον περιφανῆς τῆς ἐπιστήμης και τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης και καρπὸς βαθείας και διαρκούς παρατηρήσεως και ἐξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα και κατέχον ἀπάσας τὰς προρηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητας. Τὸ ἀπαραμίλλον τοῦτο φάρμακον ἐξαλείφει ὀλοτελῶς και ριζικῶς τὰ ρήγματα και τὰς ρυτίδας τὰς παραγόμενας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ ἐξανθήματα και τὰς φλογώσεις τοῦ προσώπου και τὰς κηλίδας τὰς παρατηρουμένας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν ὀργάνων τοῦ προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εἰς τὴν ἐπιδερμίδα και χρώμα ὡραῖον, διαφανές, ἔχον τὴν φυσικὴν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «Δερμόφιλον» κατέχει και εὐωδίαν λίαν εὐχάριστον και ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς ἐπιδερμίδος, εἶναι κατάλληλον και διὰ διαρκὴ χρήση. Τρόπος χρήσεως: Διὰ τὰ ἐξανθήματα και τὰ τοιούτου εἶδους οἰδήματα τῆς ἐπιδερμίδος ἀλείφεται διὰ ὀπόγγου ἢ διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράφισμα τοῦ προσώπου, ἀντὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑδάτων τῆς «Κολωνίας», αἵτινα οὐδὲν ἄλλο εἰσὶ παρὰ καθαρὸν οἶνον πνεύμα, ὑπὸ διαφόρους ἐπόψεις εἶναι προτιμότερα ἢ χρῆσις τοῦ «Δερμοφίλου», ὅπερ, ἐκτὸς τῆς ἀντισηπτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος οὐδεμίαν καυστικὴν ιδιότητα ἔχει. Διὰ τὴν ἐξαλείφιν τῶν κηλίδων και τοῦ μελαψοῦ χρώματος τοῦ παραγομένου ἐξ ἠλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεῖ τὸ «Δερμόφιλον» διὰ τουλαπανίου ἐλαφρῶς τριβόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ὅταν διαρκῶς κάμνη τις χρῆσιν τοῦ «Δερμοφίλου» ἀρκεῖ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διὰ ἀναμίξεως δύο κοχλιαρίων τοῦ καφέ ἐκ τοῦ «Δερμοφίλου» ἐντὸς ἡμίσεως ποτηρίου ὑδάτος παράγεται ἀντισηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρίζει και λευκαίνει τοὺς οδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα τοῦ «Δερμοφίλου» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' εκάστην πρωίαν εἶναι προτιμότερον ὄλων τῶν οδοντοκόνων και οδοντοαλοιφῶν.

Μοναδικὴ ἀποθήκη και πώλησις: Φαρμακεῖον «ΧΑΜΑΗ» ἐν Πόλει ὁδὸς Βιζυετιζιέρ, και ἐν Γαλατῇ κατάστημα μυροποιοῦ Ἰωσήφ «ΥΣΣΑΡ», ὁδὸς Τοῦρελ ἀριθ. 32

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
Ἐν τῇ ξένη φραγ. χρ. 15
Ἐξάμηνιοι κατ' ἀναλόγιαν.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει φεροῦσῃ τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου και τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Πληρωμαὶ και αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ἄφ' ὀφθαλμῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητικόν.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

Ἄφ' ὀφθαλμῶν τὰς λάριας ταῖς Μούσαις συγκάταμηνες, ἡδίσταρ στυγίαν. Ἐδρ. Ἡρ. Μαῖν. Στ. 673—5

Η ΘΕΣΠΕΣΙΑ ΠΝΟΗ

Σιγὴ πανταχοῦ. Γαληνιζὴ ἡ φύσις. Ὁ ξανθόχρυσος τοῦ φθίνοντος θέρους μανδύας ἐφαπτοῖ εἰς πεδιάδας και ὄρη τὴν χρυσιζούσαν γαλήνην, τὸ ὑποροδίνον μεγαλειόν του. Καὶ ἄνωθεν ὁ ξανθὸς ἐπίσης ἀρματηλάτης τοῦ αἰθέρος, εἰς ἀκατάφραστα ὕψη τοὺς πυρῶντας ἵππους ἰθύνων, ἐπιπλανᾶ ἐπὶ τὴν φύσιν στίλβον και ἄπλετον τὸ χρυσοῦν του μειδιάμα.

Σιγὴ πνταχοῦ. Θάλπος μόνον ἡδὺ περιπτύσσει τὴν φύσιν, γλυκερὸν ὡς μητρὸς ἀγκάλῃ, ἀβρὸν ὡς θωπεῖα τοῦ οὐρανοῦ. Τὸ φθίνον θέρους τὸ εὐεργετικῶς χρυσιζὸν τοὺς καρπούς και ἐρυθραίνον τὰ φύλλα, ἐπιδεικνύει ἡμῖν, ἀπερχόμενον, φιλαρέσκως ὄλην τὴν εὐήλιον καλλονὴν του, τὴν ἔντονον και ἐπιβλητικὴν ὡς ἡ μελιχρὰ ἡδύτης σιτόχρου και λαμπροφθάλμου ἰσπανίδος, ὄλην τὴν ροδόεσσαν και χρυστὴν ὡς ξανθῆς παρθένου μεγαλειάν του.

Καὶ μόνη τὴν ἄπειρον ταύτην σιγὴν τοῦ ἡρεμοῦντος σφρίγους και τοῦ γαληνιῶντος μεγαλείου τῆς φύσεως τῆς ὑπνωττούσης ἐν μειδιάματι προσηνεῖ ὑπὸ τὴν φρουροῦσαν πτέρυγα τῆς Προνοίας, μόνη τὸ θάλπος τοῦτο τὸ καρπογόνον, ἀλλ' ἐκνευριστικόν, ἀνακόπτει ἡδεῖα ὡς στοργικὴ χεὶρ ἐπὶ πυρέσσον μέτωπον, ἡ δροσόβολος αὔρα τοῦ ἐπὶ θύραις φθινοπώρου, ἡ θεσπεσία πνοή, ἡ ρικνούσα γλαφυρῶς και ἐπιχέουσα φλοίσβον και μὸρμυρον γλυκερὸν ἐπὶ τὸν πάλλοντα σάπφειρον τῶν κυμάτων και ἐπὶ τὸν θάλλοντα σμάραγδον τῶν δασῶν.

Καὶ τὸ πτηνὸν τὸ κελαδοῦν εἰς βαθύκολπον φωλεάν ὑπὸ τὰς δρόσους τῶν φυλλωμάτων, εἰς τὴν

διάβασιν τῶν ἀερίων τῆς ἀοράτου ταίτης θεᾶς πτερυγῶν ἀνακόπτει τὸ ἄσμά του και δέχεται τὴν χλιεράν της θωπεῖαν ἐν εἰλαβεί και ἐνηδόνφ σιγῇ, καθ' ἣν ἀφίνει νὰ ὑποψέλλῃ ἐκεῖνη μόνη τὸν θροῦν της τὸν ἀβρόπνον και ἤρεμον.

Καὶ πετᾶ ὀλοέν πετᾶ τανύπτερος, ἐλαφρόπους ἡ ἀειφυγῆς δραπετίς τοῦ Παραδείσου, ἡ θεσπεσία πνοή, πετᾶ και κλέπτουσα τὰ μύρα τοῦ ρόδου και τῆς ἰάσμησ κατα τὴν ἀθέατον διάβασίν της, και λούουσα ὡς κύκνος πρὸς στιγμὴν τὰ αἰθέρια πτερά εἰς τὰς ἀργυρᾶς τῶν κυμάτων δρόσους, ζωγονεῖ τὴν γῆν ληθαργούσαν ὑπὸ τὸ βαρὺ θάλπος, ἀναψύχει τοῦ δυστυχοῦς τὰ πονοῦντα στήθη και κυμαίνει εὐεργετικῶς τὴν ἀφροῦστον πτέρυγάν της ἐπὶ τὸ μέτωπον τοῦ πυρέσσοντος ἀσπυνοῦς.

Ἄνευ αὐτῆς οὐδὲν κάλλος ἐπὶ γῆς θὰ εἶχε τὸ γλυκερὸν αὐτοῦ θελγητρον ἄνευ αὐτῆς τὸ ξανθόχρυσον θέρους θὰ ἦτο πυρίνη κόλασις ἀχμηρὰ και ἀσφυκτικὴ και τὸ ἔρ τὸ θαλερὸν και ἀνθοστεφές οὐδὲ κἄν θὰ ὑπῆρχε. Εἶνε ἡ ἐξόχως εὐεργετικὴ τοῦ θέρους θεᾶ ἡ δροσόπλαστος τοῦ αἰθέρος νύμφη ἐπιπλανῶσα πανταχοῦ τὴν ἀσύλληπτου αὐτῆς πτησιν, ἡδεῖα ὡς ἡ ἐλπίς, αἰθερία ὡς ἡ ποίησις. Εἶναι ἡ ὄψις της ἰδεώδης ὡς ἡ Βεατρικη, ὅταν ὁ Δάντης τὴν συνήνητησεν ἐν τῷ οὐρανῷ ἡ κόμη της ἀεροφεγγῆς ὡς ὁ διάχρυσος τῶν αἰθέρων ἀτμός· ὁ πέπλος της ἀσπίλος χιών ἀναλελυμένη εἰς διαφανεῖς δρόσου ἀδάμαντας· τὰ πτερά της πτερά ἀγγέλων.

Καὶ πετᾶ, πετᾶ· παρέρχεται ὀλοέν ἐπὶ γῆς ἐξ οὐρανοῦ προερχομένη, ὅπου ἔχει τὴν λευκὴν και ὑψιδημητον, τὴν νεφελέσσαν φωλεάν της. Εἶναι ὁ θῆλυς ἄγγελος τοῦ Θεοῦ, ὁ δροσοβόλος, ὁ εὐαγῆς, ὁ παρήγορος ἄγγελος. Εἶναι ἡ πτερόεσσα ποίησις τοῦ γηίνου κάλλους, τὸ ἀτμῶδες ὄνειρον τῶν κοιμω-

μένων εκτάσεων του ούρανοῦ καὶ τῆς γῆς καὶ ὑπὸ τὸ μελιχρὸν τῆς ρωμαντικῆς σελήνης φῶς, καὶ ὑπὸ τὸ ἄπλετον καῦμα τοῦ πυρπολοῦντος ἡλίου. Εἶναι λευκὴ τοῦ Παραδείσου Δρυὰς ἀνὰ τὰ χρυσοφύλλα τῶν οὐρανίων λειμώνων δένδρα διαιτωμένη. Καὶ ὅτε ἡ τακτικὴ τοῦ ἡλίου τροπὴ ἐγκαινίζει τὴν ἐαρινὴν ὥραν, ὁ εὐεργέτης Θεὸς τῇ ἀνοίγει τοὺς χρυσοῦς τοῦ σαφειρίνου θόλου πυλῶνας καὶ κατέρχεται τότε γοργῇ ἐπὶ γῆς ἡ εὐαγγέλος τῶν αἰθέρων Ἴρις. Καὶ τότε τοῦ ἔαρος τὰ κάλλη διαθάλλουσι παιδρὰ καὶ αἱ χελιδόνες, ἐπανερχόμεναι νοσταλαγεῖς εἰς τὰς ἀρχαίας αὐτῶν φωλεάς, μινύρουσι τὴν εὐελπιτερέτισμά των καὶ συνεχίζουσιν εὐτυχεῖς τοὺς ἀβροῦς αὐτῶν ἔρωτας. Διαπνέει τὴν φύσιν ἀκόμη ἐπὶ πολὺ, καθ' ὅλον τὸ θέρος καὶ τὸ φθινόπωρον ἡ Δρυὰς τῶν αἰθέρων. Καὶ μόνον ὅταν τοῦ χειμῶνος προβάλλει μακρόθεν ἡ ἀπαισία μορφή στέλλουσα ὡς ἀπειλητικὸν πρόδρομόν της τὴν μελανόπτερον θύελλαν, τότε πάλιν, γοργῇ ὡς ἡ Θέτις ὅτε ἀνίπτατο πρὸς τὸν Δία τὸν κραταῖον, ἀνέρχεται ἡ ὀνειρώδης θεὰ εἰς τὰ γενέθλια αὐτῆς ὕψη, καταλείπουσα τὴν χειμαζομένην γῆν εἰς τὴν τύχην της.

Ἀλλὰ . . . ὑπάρχει καὶ ἐπὶ γῆς ἄλλη τις ὀνειρώδης καὶ νεφελόπλαστος ὡς ἡ Αὔρα θεὰ, ἀγνή καὶ ἡδέια ἐφάμιλλος τῆς εὐαγγέλου ταύτης Ἴριδος τῶν αἰθέρων, θεὰ παρηγόρος δροσίζουσα εὐεργετικῶς ἐπίσης τὰ ἀλγούντα στήθη τοῦ δυστυχοῦς καὶ ἀναψύχουσα διὰ δροσερᾶς θωπείας τοῦ ἀσθενεῦς τὸ πυρέσσον μέτωπον.

Ἦν ἔστι καὶ ἐπὶ γῆς ἄλλη τις οὐρανία Νύμφη, θῆλυς ἄγγελος τοῦ Θεοῦ ἐπίσης, παρ' οὗ αἱ δυσχείμεροι τοῦ βίου τύχαι ἀναμένουσι τὴν ζωογόνον ἡδύτητα τῆς ἐλπίδος καὶ τὸ ἰδανικὸν τοῦ ὀνειροῦ γόητρον καὶ ἥτις ἔχει ἀποτολὴν νὰ χλιαίνῃ τὴν πύρινον τῶν βιωτικῶν ἀγώνων Σαχάρην καὶ νὰ διαχέῃ μαλακὴν πνοὴν ἐαρινῆς γαλήνης ἐπὶ τὴν τρικυμιῶσαν ἄβυσσον τῶν συμφορῶν.

Καὶ γνωρίζω τὴν σελίδα, ἥτις διαχέει ἐν τῇ ζωῇ τὴν αὔραν αὐτὴν τὴν γαλήνιον, τὴν θεσπεσίαν πνοὴν, ἥτις ριπίζει εὐεργετικῶς διὰ τῶν δροσορράντων πτερυγῶν της τὴν κάμινον τῆς ὀδύνης. Εἶναι ἀρχαία ἀποικὸς τοῦ παραδείσου, ἥτις δημιουργεῖ περίξ της τὸ ἔαρ τὸ δροσερόν, τῆς ὁποίας ἡ μουσικὴ καὶ δροσῶνος αὐτὴ βρυκαλᾶ τὴν ψυχὴν, καὶ ἥς ἀνεὺ οὐδὲν ὁ βίος θὰ εἶχε θέλητρον

καὶ χάριμα. Ἄν δὲν ἔχει πτερὰ, ἀλλ' ἔχει χεῖρα θωπεύουσαν καὶ χεῖλη φιλοῦντα, ἂν δὲν ἔχει πτήσιν ἀσύλληπτον καὶ πέπλον διαφανῆ, ἀλλ' ἐνδύεται τὴν χιονώδη παρθενίας πέπλον, εἶτα ἀξιωματικὴν πορφύραν εὐεργετικῆς ἀρχῆς, κατόπιν ἰόχρουν μανδύαν εὐμενεῦς καὶ μειδιῶντος γήρατος, ἀλλὰ πάντοτε τὴν σεμνὴν τήβεννον τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀνεσπέρου ἀγάπης. Ἄν δὲν ἔχει νεφελώδη φωλεὰν εἰς τὰ σύννεφα, ἀλλ' ἐδρεύει μεγαλοπρεπῆς ἀναστατῆστοργῆς καὶ εἰρήνης πανταχοῦ ὅπου ἡ λευκόπεπλος θεὰ Ἐστία ἔδρυσεν τὸν ἱερόν, τῆς βωμῶν, εἰς τὴν ἀειθαλῆ τοῦ ὁποίου φλόγα αἰωνίως καίεται εὐωδιῶν τῶν ἀγνῶν αἰσθημάτων ὁ λίβανος. Εἶναι ἡ Χάρις ἡ μειδιῶσα, εἶναι ἡ ἄδουσα Μοῦσα καὶ, πῶς καλεῖται; . . . καλεῖται *Γυνή!* . . .

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

LÉON TOLSTOI

ΠΟΣΗ ΓΗ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ;

I

Ἡ πρεσβυτέρα ἀδελφή, ἀποκατεστημένη εἰς τὴν πόλιν, μετέβη νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν νεωτέραν τῆς ἀδελφῆν, ἥτις κατόκει εἰς τὸ χωριόν. Ἡ πρώτη ἦτο ὑπανδρευμένη με ἓνα ἔμπορον ἡ δευτέρα με ἓνα χωρικόν. Ἐπῆραν τὸ τέτον ὁμοῦ καὶ συνωμίλησαν ἡ πρεσβυτέρα ἐξεθείαζε τὰς τέρψεις τῆς πόλεως, κατόκει εἰς ὡραίαν οἰκίαν, ἐνεδύετο τοῦ συρμοῦ, εἶχε διὰ τὰ τέκνα της καλὰς ἐνδυμασίας ἡ τράπεζά της ἦτο πλουσία, ἔκαμνε περιπάτους, μετέβαινε εἰς τὸ θέατρον.

Ἡ μικροτέρα ἀδελφὴ ἠνωχλήθη ἐκ τῶν λόγων τούτων ἤρχισε νὰ ἐπικρίνῃ τὸν βίον τοῦ ἔμπορου καὶ νὰ ἐπαινῇ τὸν τοῦ χωρικοῦ.

— Δὲν τὰ λέγω διὰ σέ, εἶπεν. Ἄναμφιβόλως ζῶμεν ἀπλῶς, ἀλλὰ δὲν ἔχομεν διόλου φροντίδας. Σεῖς, τούναντίον, διάγετε βίον πολυτελέστερον, ἀλλὰ πρέπει νὰ κερδίσητε πολλὰ διὰ νὰ ἐπαρκέσητε εἰς ὅλα σας τὰ ἔξοδα. Ἡ εὐτυχία καὶ ἡ δυστυχία ταξιδεύουν ὁμοῦ, λέγει ἡ παροιμία. Εἶσαι πλούσιος σήμερον, αὔριον θὰ ἐπικτήσης. Ἡ ζωὴ τοῦ χωρικοῦ εἶνε κανονικώτερη. Γλίτσχος

βίος, μακρὰ ζωὴ. Παρ' ἡμῖν δὲν εὐρίσκει τις τὸ περιττόν, ἀλλ' ἔχομεν ἐν ἀφθονίᾳ τὸ ἀναγκαῖον.

— Τὸ ἀναγκαῖον! καὶ μᾶς λέγεις! εἶπεν ἡ πρεσβυτέρα με ὕφος εἰρωνικόν οἱ βέες καὶ οἱ χοῖροι ἔχουσι καὶ ἐκεῖνοι ὅτι τοῖς ἀναγκαῖοι. Πῶς εἶνε ἡ λαμπρὰ σας ζωὴ! ποῖον εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον σᾶς θέλγει; Ὁ σύζυγός σου μάτην κοπιᾶζει, πάντοτε ζῆτε καὶ θὰ ἀποθάνητε ἐν μέσῳ τῆς κόπρου καὶ τὰ τέκνα σας δὲν θὰ ἔχωσι καλλιτέραν τύχην ἀπὸ τὴν ἰδικὴν σας.

— Αἱ! καὶ ἐπειτα! ἀνέκραξε μετὰ ζωηρότητος ἡ νεωτέρα ἀδελφὴ. Ἡ ζωὴ μας εἶνε τοῦλάχιστον ἀσφαλῆς, κατοικοῦμεν γῆν καὶ οἰκίαν, αἰτίνες μᾶς ἀνήκουσι, δὲν ἔχομεν νὰ κῦψωμεν τὸν αἰχένα πρὸ οὐδενός καὶ δὲν φοβούμεθα κανένα. Σεῖς οἱ ἀνθρωποι τῆς πόλεως εἰσθε πάντοτε στενοχωρημένοι. Σήμερον ὅλα πηγαίνουν καλὰ, ὁ σύζυγός σου ἀνακαλύπτει κατὰ πού πηγαίνει ἀτχημα, πρέπει νὰ σπεύσῃ νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν τάξιν, παίζει, πίνει, ἀπουσιάζει. Ψεύματα;

Ὁ Παχώμιος, ὁ σύζυγός τῆς μικροτέρας, κάθηται πλησίον τῆς θερμάστρας καὶ ἀκούει τὴν συνομιλίαν τῶν δύο ἀδελφῶν. — Ἐχει δίκαιον, λέγει, ἡ σύζυγός μου. Ἡμεῖς, τοὺς ὁποίους ἡ γῆ ἔθρεψε, δὲν κάμνομεν ποτὲ ἀνοησίας. Ἡ μόνη μας δυστυχία εἶνε ὅτι τὸ κτήμα μας εἶνε πολὺ μικρόν. Ἐὰν ἦτο μεγαλύτερον, δὲν θὰ ἐφοβούμεν τίποτε εἰς τὸν κόσμον, οὔτε τὸν διάβολον.

Ὁ διάβολος ὅμως ἦτο ὀπισθεν τῆς θερμάστρας καὶ ἤκουεν ὅλα. Ἐχαριστήθη πολὺ διὰ τὴν σύζυγός του ἔκαμε τὸν χωρικόν νὰ εἴπῃ: Ἐὰν εἶχον περισσοτέραν γῆν ἰδικὴν μου, δὲν θὰ ἐφοβούμεν τίποτε εἰς τὸν κόσμον, οὔτε τὸν διάβολον.

— Μὲ προκαλεῖ, ἐσκέφθη, λοιπόν, θὰ σοῦ δώσω γῆν καὶ μετὰ τὴν γῆν θὰ σὲ συλλάβω.

II

Ὁ Παχώμιος εἶχεν ὡς γείτονα μίαν μικρὴν ἰδιοκτήτριαν, τῆς ὁποίας τὸ κτήμα δὲν ἦτο μεγαλύτερον ἀπὸ ἑκατὸν εἴκοσι στρέμματα.

Ὅταν ἦλθεν ὁ χειμῶν, ἡ ἰδιοκτῆτις ἀπεφάσισε νὰ πωλήσῃ τὸ κτήμα της καὶ ὁ Παχώμιος ἀπεφάσισε νὰ τὸ ἀγοράσῃ.

Εἶχον οἰκονομήσει ἑκατὸν ρούβλια (440 φρ.) ἐπώλησαν μερικὰ ἐπιπλα, ἐπώλησαν τὰς κυψέλας, ἔβαλαν τὸν υἱὸν των ὑπρέτην καὶ κατώρθωσαν

τοιουτοτρόπως νὰ συνάξωσι τὸ ἥμισυ τοῦ ποσοῦ.

Ὁ Παχώμιος ἀπεφάσισε νὰ ἀγοράσῃ ὄχι πλέον δέκα, ἀλλὰ εἴκοσι στρέμματα με ἐν μικρὸν μέρος δάσους ὑπῆγε νὰ εὔρη τὴν γείτονα, συνεφώνησε τὴν ἀγορὰν καὶ ἔδωκεν ἀρχαῖον. Μετέβησαν εἰς τὴν πόλιν, ἔκχμον τὰ ἔγγραφα τῆς πωλήσεως, ὁ Παχώμιος ἐπλήρωσεν ἀμέσως τὸ ἥμισυ τῆς τιμῆς καὶ ὑπεχρεώθη νὰ πληρώσῃ τὸ ὑπόλοιπον ἐντὸς δύο ἐτῶν. Ὁ Παχώμιος ἔγινε μέγας ἰδιοκτήτης.

III

Ὁ Παχώμιος ἦτο εὐτυχῆς. Ὅλα θὰ ἐπῆγαιναν καλὰ, ἐὰν εἰ χωρικοί, φειδόμενοι τῶν ἑαυτῶν νομῶν, δὲν ὠδήγουν τὰ ποίμνιά των πρὸς βοσκὴν εἰς τὰ ἰδικὰ του κτήματα. Τοῖς ὠμίλησε διὰ τοῦτο ὡς φίλος. Δὲν τοῖς ἔκαμεν οὐδέμιαν ἐντύπωσιν καὶ ἔστειλαν πάλιν τὰ κτήνη των εἰς τὸ κτήμα του. Τὴν νύκτα ἵπποι, οἵτινες δὲν τῷ ἀνῆκον, ἤρχοντο νὰ φάγωσι τοὺς στάχους του. Ἐπρεπε λοιπόν νὰ τελειώσῃ πλέον με αὐτούς, ἔκαμε κατάθῃσιν εἰς τὸ δικαστήριον. Ἐγνωρίζε πολὺ καλὰ ὅτι, ἐὰν οἱ χωρικοὶ ἔπρατον ταιουτοτρόπως, ἡ πτωχεία των ἦτο ἡ αἰτία. Ἐν τούτοις, εἶπε καθ' ἑαυτόν, πρέπει νὰ τοῖς δώσω ἓνα μάθημα, ἄλλως θὰ με καταστρέψωσιν ὅλον τὸ κτήμα μου. Ἄς τελειώσω λοιπὸν ἀπαξ διὰ παντός.

Καὶ τοῖς ἔδωκε τῷ ὄντι περισσότερα τοῦ ἐνός μαθήματος, τὸ ὅποιον τοῖς ἐστόιχισε πολλὰ πρόστιμα. Ἐκ τούτου προῆλθεν ὅτι ὁ Παχώμιος ἐμισήθη ὑπὸ τῶν γειτόνων του καὶ οὔτοι τοῦ τὸ ἀπέδειξαν ὁσάκις ἠδυνήθησαν.

Μίαν ἡμέραν, ἐν ᾗ ἐκάθητο εἰς τὴν οἰκίαν, εἰς ταξειδιώτης τῷ ἐζήτησε φιλοξενίαν. Ὁ Παχώμιος τὸν ἐφιλοξένησε κατὰ τὴν νύκτα, τοῦ παρέθηκεν ἄφθονον φαγητόν καὶ τὸν ἠρώτησε ποῦ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ τὸν ὠδήγει. Ὁ ταξειδιώτης τὸν ἐπληροφόρησεν ὅτι ἤρχετο ἐκ τοῦ κάτω Βόλγα, ὅπου εἶχεν ἐργασθῆ πολλοὶ ἀνθρωποὶ εἶχον ὑπάγει νὰ ἐγκατασταθῶσιν ἐκεῖ καὶ ἐζήτουν καὶ ἄλλους ἀκόμη διὰ τοιχοκολλημένων εἰδοποιήσεων εἰς τὰς κοινότητας καὶ ὑπέσχοντο εἰς ἕκαστον νεοερχόμενον δέκα στρέμματα γῆς καὶ μάλιστα τοιαύτης γῆς, ὅποια δὲν ὑπάρχει οὐδαμοῦ, εἰς ἣν δύναται τις νὰ καλλιεργήσῃ ὅ,τι δῆποτε πράγμα. Εἰς χωρικός εἶχεν ὑπάγει ἐκεῖ, μὴ ἔχων τίποτε ἄλλο εἰς τὸν κόσμον εἰμὴ τοὺς βραχιονιάς του καὶ τῶρα

ἔσπειρε πεντήκοντα στρέμματα καλοῦ σίτου, καὶ τὸ προηγούμενον ἔτος εἶχε πωλήσει σίτον διὰ πέντε χιλιάδας ρούβλια (22000 φρ.)

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐθέρμαναν τὴν κεφαλὴν τοῦ Παχωμίου. Εἶπε καθ' ἑαυτόν: Διατί νὰ κάθηναι αἰωνίως ἐδῶ στενοχωρημένος ἐν ᾧ δύναται τις νὰ ζήσῃ ἀνετώτερον ἀλλαχοῦ; θὰ πωλήσω τὰ κτήματα, ἐργαλεία, ἐπιπλα καὶ μὲ τὰ χρήματα αὐτά-θὰ ὑπάγω εἰς τὸν κάτω Βόλγαν καὶ θὰ ἐγκατασταθῶ ἐκεῖ. Ἐδῶ καθημερινῶς θὰ τρώγωμαι μὲ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον. Θὰ πληροπορηθῶ.

Ὅταν ἦλθε τὸ θέρος, ἤτοιμάσθη καὶ ἀνεχώρησε· κατῆλθε τὸν Βόλγαν μέχρι τῆς Σαμάρκας καὶ πρὸς αὐτὴν διέτρεξε πεζῇ τέσσαρας χιλιάδας βέρστια (240 χιλιομ.). Ἀφίχθεις ὅπου ἤθελε, παρετήρησεν ὅτι, ὅ,τι τοῦ εἶπον ἦτο ἀληθές: δίδουσι τῷ ὄντι δέκα στρέμματα εἰς ἕκαστον μετανάστην καὶ οἱ χωρικοὶ δέχονται εὐχαρίστως τοὺς ξένους εἰς τὴν κοινότητα. Ἐὰν φέρωι χρήματα, εἶνε ἐλεύθεροι νὰ ἀγοράσωσι περισσότεραν γῆν, πρὸς τρία ρούβλια τὸ στρέμμα καὶ ἀπὸ τὴν κάλλιτέραν.

Ἄφ' οὗ ἔλαβεν αὐτὰς τὰς πληροφορίες ὁ Παχωμίος, ἐπανέρχεται εἰς τὸν τόπον του κατὰ τὸ φθινόπωρον, πωλεῖ τὴν ἰδιοκτησίαν του μὲ κέρδος, τὰ κτήνη του, τὰ ἐργαλεία του, σβύννεται ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς κοινότητος καὶ περιμένει τὴν ἀνοιξιν. Τότε ἐκκινεῖ μὲ τὴν οἰκογενεὶάν του διὰ τὸ κτῆμα τὸ ὁποῖον ἀπέκτησεν.

IV

Ἀφίχθεις εἰς τὴν νέαν ταύτην διαμονὴν μετὰ τῆς οἰκογενείας του, ὁ Παχωμίος ἐνεγράφη εἰς τὸ βιβλίον τῆς κοινότητος, καὶ προσεκάλεσε τοὺς προὔχοντας εἰς γεῦμα. Τὰ ἐγγράφα του δὲν ἤρρησαν νὰ φθάσωσιν. Ἐγίνε λοιπὸν δεκτὸς καὶ τοῦ παρεχώρησαν ἕν μέρος διὰ πέντε άτομα, ἐπὶ πλέον λειβάδια τῆς κοινότητος καὶ πέντε στρέμματα γῆς κείμενα εἰς διάφορα μέρη. Ἐκτίσε μίαν οἰκίαν καὶ ἠγόρασε κτήνη. Εὐρέθη δὲς πλουσιώτερος ἀπὸ πρὶν, καὶ ὅποια εὐμορφος γῆ! Εἶχε τὸ πᾶν ἐν ἀφθονίᾳ καὶ ἠδύνατο νὰ θρέψῃ ποίμνια ὅσα ἤθελεν.

Κατ' ἀρχὰς ὅτε ἡσυχολεῖτο εἰς τὴν οἰκοδομὴν τῆς οἰκίας του καὶ εἰς τὰ τῆς ἀποκαταστάσεώς του ὅλα ἐπήγαιναν θαυμάσια. Ἄλλ' ὅταν ἐγκα-

τεστάθη ἀπὸ τινος χρόνου ἤρχισε καὶ πάλιν νὰ στενοχωρῆται ἐν τῇ νέᾳ του ἰδιοκτησίᾳ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην εἰς ἔμπορος εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἑπαυλιν τοῦ Παχωμίου διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἵππον του νὰ φάγῃ, ἦτο εἰς μεταπράτης. Ἐλαβον τὸ τέτον ὄμοῦ. Ὁ ἔμπορος διηγήθη εἰς τὸν Παχωμίον ὅτι ἤρχετο ἀπὸ τοὺς Βασκίρας καὶ ὅτι εἶχεν ἀγοράσῃ ἀπὸ αὐτοὺς δεκαπέντε χιλιάδες στρέμματα διὰ χίλια ρούβλια. Ὁ Παχωμίος τοῦ ἐζήτησε πληροφορίας, ὁ ἔμπορος τοῦ ἔδωκεν ὅσας ἠθέλησεν.

— Ἄρκει μόνον νὰ τὰ ἔχητε καλὰ μὲ τοὺς προὔχοντας των, τοῦ εἶπεν. Τοῖς διένειμα καφτάνια καὶ τάπητας, αὐτὰ μοῦ ἐκόστισαν ἕως ἑκατὸν ρούβλια, τοὺς προσεκάλεσα ἔπειτα νὰ πάρωμεν τὸ τέτον καὶ τοῖς εἶπον ὅτι ἐὰν ἤθελον ῥακὴν, θὰ τοῖς ἐδίδον ὅσην ἤθελον, καὶ οὕτως ἔσχον γῆν πρὸς εἴκοσι καπίκια τὸ στρέμμα, ἰδοὺ τὸ πωλητήριον ἐγγράφον, ἡ γῆ εὐράσκειται εἰς τὴν ὄχθην ἐνὸς ποταμοῦ, εἶνε μίκα κοιλάς κεκαλυμμένη μὲ σπάρτα, καθὼς καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς στέππης.

Ὁ Παχωμίος τοῦ ἐζήτησεν ἀκόμη πληροφορίας.

Ἡ χώρα εἶνε τόσο εὐρεῖα, εἶπεν ὁ ἔμπορος, ὥστε ἐν ἔτος δὲν θὰ σοὶ ἤρκει διὰ νὰ κάμῃς τὸν γῦρον αὐτῆς καὶ ἀνήκει καθ' ὀλοκληρίαν εἰς τοὺς Βασκίρας. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι εἶνε ἀνόητοι καὶ δὲν ἐννοοῦν τίποτε οὔτε ἀπὸ ἀγορᾶς οὔτε ἀπὸ πωλήσεως.

Ὁ Παχωμίος εἶπε καθ' ἑαυτόν: αἴ! ἔ! τί ἐμελλον νὰ κάμω! Μὲ τὰ ἐπτακόσια πενήντα ρούβλιά μου δὲν θὰ εἶχον παρὰ πεντακόσια στρέμματα καὶ ἐπιπλέον θὰ ἐπλήρωνον ἄλλα τόσα, ἐν ᾧ μὲ τὸ αὐτὸ πρῶτον δύναμαι ν' ἀποκτήσω ἕν κτῆμα μεγάλης ἐκτάσεως.

V

Ὁ Παχωμίος ἠρώτησε καὶ ἔμαθε τὸν δρόμον, ὅστις ἔφερεν εἰς τοὺς Βασκίρας. Ὅταν ὁ ἔμπορος τὸν ἐγκατέλειπε, ἤρχισε τὰς διὰ τὸ ταξίδιον ἐτοιμασίας. Ἡ σύζυγός του θὰ ἐφρόντιζε διὰ τοὺς ἀγροὺς καὶ τὴν ἑπαυλιν καὶ ἐκεῖνος θὰ ἐλάμβανε μαζί του ἕνα ὑπηρέτην. Ὑπῆγον εἰς τὴν πόλιν καὶ ἠγόρασαν ἐκεῖ, ὡς διὰ ταξίδιον, ἕν φορτίον τέφου, δῶρα, ῥακὴν, συμφώνως πρὸς τὰς συστάσεις τοῦ μεταπράτου.

Ἐβάδισαν, ἐβάδισαν . . . . Εἶχον κάμει πεν-

τακόσια βέρστια· τὴν ἑβδόμην ἡμέραν ἐφθασαν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν νομάδων Βασκίρων. Ἐύρον ὅτι ὁ μεταπράτης τοῖς εἶχε δώσῃ ἀκριβεῖς πληροφορίες. Οἱ Βασκίραι κατώκουν ἐντὸς ἀνοικτῶν ἀμαξίων, κατὰ μῆκος ἐνὸς ποταμοῦ εἰς τὴν στέππην· οἱ βόες των, αἱ ἀγελάδες των καὶ οἱ ἵπποι των ἔβοσκον εἰς τὴν στέππην· δὲν ἐγεώργουν, ὁ ἄρτος τοῖς ἦτο ἀγνωστος· οἱ πῶλοι ἦσαν δεδεμένοι ὀπισθεν τῶν σκηνῶν καὶ δις τῆς ἡμέρας πλησιάζουσιν εἰς αὐτοὺς τὰς μητέρας των, τὰς ὁποίας ἀμέλγουσιν ἀπαξ ἵνα παρασκευάσωσι μὲ τὸ γάλα των, κομῦ. Αἱ γυναῖκες κτυπῶσι τὸ κομῦ διὰ νὰ χωρίσωσι τὴν κρέμαν μὲ τὴν ὁποῖαν κάμνουσι τυρόν. Ὁ κύριος δὲν ἐργάζεται, διέρχεται τὸν καιρὸν του πίνων κομῦ καὶ τέϊον, τρώγων κρέας προβάτου καὶ παίζων αὐλόν. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι εἶνε εὐτραφεῖς, ὕγιεις, εὐτυχεῖς καὶ αἱ ὥραιαι ἡμέραι εἶνε δι' αὐτοὺς ἐορτὴ διηνεκής. Ἀμαθῆσταται, δὲν ἐννοοῦσι τὴν ρωσικὴν, δὲν ἐννοοῦσι παρὰ τὴν γλῶσσάν των.

Ἄμα ὡς παρετήρησαν τὸν Παχωμίον, ἐξῆλθον τῶν σκηνῶν των καὶ περιεκύκλωσαν τὸν ξένον. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν τοῖς ἐχρησίμευσεν ὡς διερμηνεύς δι' αὐτοῦ ὁ Παχωμίος ἐξήγησεν εἰς τοὺς Βασκίρας ὅτι εἶχεν ἔλθῃ διὰ νὰ ἀγοράσῃ παρ' αὐτῶν γῆν. Οἱ Βασκίραι ἐξεδήλωσαν τὴν εὐαρέσκειάν των ἐναγκαλιζόμενοι τὸν Παχωμίον, τὸν ὠδήγησαν εἰς τὴν καλλιτέραν των σκηνήν, τὸν εἶπον νὰ καθίσῃ ἐπὶ τάπητος, τὸν ὁποῖον εἶχον ἀπλώσῃ κατὰ γῆς, τοῦ ἔδωκαν προσκεφάλαια ἀπὸ πτίλα καὶ πρὸς τοῦτοις τέτον καὶ κομῦ. Ἐσφαζαν ἕν ἀρνίον καὶ τοῦ ἠτοίμασαν φαγητόν. Ὁ Παχωμίος ὑπῆγε νὰ ἐκφορτώσῃ τὴν ἀμαξίαν του καὶ τοῖς διένειμε τὸ τέτον καὶ τὰ δῶρα τὰ ὅποια εἶχε φέρει· οἱ Βασκίραι ἐξεδήλωσαν τὴν χαρὰν των θορυβωδῶς καὶ ὡς μωρὰ παιδία. Εἶχον ἀναμεταξύ των συνομιλίαν λίαν ζωηράς καὶ ἀτελειώτους· τέλος, ἐπεφόρτισαν τὸν διερμηνεὶα νὰ τῷ ἐξηγήσῃ τὰς προθέσεις των.

—Θέλουσι νὰ εἰπωσιν, ἤρχισεν ὁ διερμηνεύς, ὅτι ἐκέρδισας τὴν ἀγάπην των. Παρ' ἡμῖν εἶνε συνήθεια νὰ εὐχαριστῶσι ὅσον τὸ δυνατόν τὸν ξένον, νὰ τῷ ἀποδίδωσι δῶρα ἀντὶ δῶρων. Μᾶς ἔκαμες δῶρα, ζήτησέ μας ὅτι εὐαριστεῖσαι ἀπὸ τὰ πράγματα τὰ ὅποια ἔχομεν.

—Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μοὶ ἀρέσκει περισσότερον, εἶνε ἡ γῆ σας, ἀπεκρίθη ὁ Παχωμίος. Ἐχετε ἄπειρα κτήματα καὶ τὸ ἔδαφος εἶνε ἐξαίρετον. Καθ' ὄλην μου τὴν ζωὴν δὲν εἶδον παρόμοιον.

Ὁ διερμηνεύς μετέφρασε τὴν ἀπάντησιν τοῦ Παχωμίου.

Οἱ Βασκίραι ἤρχισαν νὰ συζητῶσι περισσότερον. Ὁ Παχωμίος δὲν ἠνόησε οὔτε μίαν λέξιν ἀπὸ ὅ,τι ἔλεγον, ἀλλ' ἔβλεπεν ὅτι ἦσαν εὐχαριστημένοι καὶ ὅτι ἐγέλων παντοτε. Ἄφ' οὗ ἐτελείωσε τοῦτο, ἐσιώπησαν, ἐστράφησαν πρὸς τὸν Παχωμίον καὶ ὁ διερμηνεύς των τοῦ εἶπε:

— Σὲ πληροφοροῦσιν ὅτι σὲ εὐγνωμονοῦσι διὰ τὴν καλωσύνην σου καὶ ὅτι θὰ σὲ παραχωρήσωσιν ὅσην γῆν θελήσῃς, δεῖξε μόνον μὲ τὴν χεῖρα ἀπὸ ποῖον μέρος θέλεις νὰ τὴν λάβῃς καὶ θὰ εἶνε δική σου.

Οἱ Βασκίραι ἤρχισαν νὰ συνομιλῶσι καὶ ἐφάνη εἰς τὸν Παχωμίον ὅτι ἐφιλοεῖκον. Ὁ Παχωμίος ἠρώτησε διατί ἤριζον καὶ ὁ διερμηνεύς ἀπεκρίθη:

— Οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι πρέπει νὰ συμβουλευθῶσι τὸν προὔχοντα, διότι συνήθεια εἶνε νὰ μὴ λαμβάνηται οὐδέμια ἀπόφασις ἄνευ τῆς γνώμης του· οἱ ἄλλοι ἰσχυρίζονται ὅτι δὲν εἶνε καὶ τόσο ἀνάγκη.

VI

Ἐν ᾧ οἱ Βασκίραι συνεζήτουν, ἀνθρωπὸς τις φορῶν σκούφον ἀπὸ δέρμα ἀλώπεκος εἰσῆλθεν. Ὅλοι ἐσιώπησαν καὶ ἠγέρθησαν. Ὁ διερμηνεύς εἶπεν:

— Εἶνε ὁ προὔχων.

Πάραυτα ὁ Παχωμίος τοῦ προσέφερεν ἕν ὠραιὸν γουναρικὸν καὶ πέντε λίτρας τέφου. Ὁ Προὔχων ἐδέχθη τὰ δῶρα καὶ ἐκάθισεν ἐντὸς τῆς σκηνῆς εἰς τὴν τιμητικὴν θέσιν. Οἱ Βασκίραι τοῦ ὠμίλησαν. Ἦκουσεν, ἐμειδίασε καὶ ἤρχισε ρωσιστί:

— Καλὰ, εἶπεν, αὐτὸ δὲν εἶνε ἀδύνατον. Λάβε γῆν ὅπου θελήσῃς, δὲν στεροῦμεθα διόλου ἀπὸ αὐτῆν.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

Σ. Γ. Σαριβαζεβάνης

καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς

Χάλη, Ἰούνιος 1903

ΜΑΖΗ ΤΗΣ Ν' ΑΠΟΘΑΝΩ

(Αφιερωῦται τῇ συζύγῳ μου νοσηλευομένη ἐν τῷ Νοσοκομείῳ «Ἱερεμία»).

Θεέ μου πολυεύπλαγχε ἡ ψυχῆς πολὺ πασχούσης
δέξαι ἀπέλπιδα φωνῆν
καὶ εὐδόκησε τὴν ταπεινὴν
παράκλησιν τ' ἀκούσης . . .

Ἴδού, τὰ στέργα μου ἐσοῦν ἢ φλόξ τῶν στεναγμῶν μου
καὶ κινδυνεύει τὰ χυθῆ
εἰς δάκρυά μου παμπληθῆ
τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου.

Ἡ σύντροφος τοῦ βίου μου, ἡ συμπαθὴς Εἰρήνη,
θῆμα πληγῶν ἔλειπῶν
ἐν μέσῳ πόνων καὶ δεινῶν
μαραίνεται καὶ φθίνει.

Ἐνῶ τὴν φύσιν ἀνοίξῃς με' ἀρθῆ τῆς μορφῆς
καὶ εὐθυμῆ πᾶσα ψυχῆ
Ἐκείνη θανατομαχεῖ
μακρὰν τοῦ κόσμου . . . μόνη!

Μ' ἐξήντησαν ὀδυνηραὶ βασάνων ἀληθόνες,
καὶ σκέψεις καὶ συλλογισμοὶ
καὶ ὄλικοὶ περισπασμοὶ
καὶ ἠθικοὶ ἀγῶνες . . .

Κεμήλιον μ' ἀπέμεινε τὸ αἶμα τῶν φλεβῶν μου.
ἀλλ' ἄν κ' ἐκείνο ζητηθῆ,
μέχρι ρανίδος θὰ χυθῆ
διὰ τὴν σύντροφόν μου,

Ἄλλοίμονο! . . . Ὁφείλειαν ἀπὸ θνητοῦ δὲν εἶδα
φροῦσαι θυσίαι περισαῖ
καὶ στρέφω ἔνδακρος πρὸς Σέ,
θεέ, πᾶσαν ἐλπίδα.

Μεγάλαι εἶναι, ὄψιντε, αἱ χάριτές Σου πᾶσαι,
μεγάλη πᾶσα Σου βοήθη
καὶ τὸ Σὸν ἔλεος πολὺ
εἰς τοὺς δοξάζοντάς Σε.

Ἰκέτου σου ἐκ γενετῆς τετυφλωμένον ὄμμα
ἠδύοκησε τὰ ἰαθῆ
καὶ ὁ Λάζαρος νᾶσταθηθῆ
νεκρὸς ἀπὸ τὸ χῶμα.

Ἄν Σὲ ἰκέτευσα, θεέ, κ' ἐγὼ ἐπὶ τοῦ κόσμου,
ἐπίβλεπον ἐξ οὐρανοῦ
καὶ πρὸς με ἔλεως γενεῶν
καὶ τὴν Εἰρήνην δός μου.

Κι' ἄν πάλιν ἀπεφάσισε τὰ σῶσθῃ ἢ ζωὴ τῆς,
τότε πρὸ Σοῦ γονυπετῶ
κ' ὁσάτην χάριν Σοῦ ζητῶ:
πάρε κ' ἐμὲ μαλῆ τῆς . . .

Συγχώρει με ἄν τῆς ζωῆς τὸν θάνατον προκρίνω!
λόγον φυλάττω σοβαρόν,
μυστήριόν μου ἱερόν . . .
ἠξέυρεις πλὴν κ' ἐκεῖνο.

Μὲ ὄρκους εἰς τοῦ γάμου μας τὰ στέφανα ἐπάνω,
μάρτυρα ἔχω τὸν Χριστόν,
λόγον τῆς ἔδωκα πιστόν
μαλῆ τῆς τ' ἀποθάνω!
"Αἰλως

Ἐν Κερασσοῦντι

ΑΙ ΣΧΟΛΙΚΑΙ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

Ἀπὸ μηνὸς περίπου οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι τῶν σχολείων μας εὐρίσκονται εἰς ἐποχὴν ἐνικυσίων διακοπῶν· οἱ καλῶς ἐργασθέντες καὶ φυσικῶ τῷ λόγῳ οἱ ὀκνηροὶ ἀναπαύονται, μόνον δὲ οἱ φιλότιμοι ἐκ τῶν μετεξεταστέων ἐργάζονται πως νὰ φανῶσιν εὐπρόσωποι κατὰ Σεπτέμβριον.

Ἄλλὰ μετὰ ἐννεάμηνων ἐξακολουθητικῆς σχολῆς φοίτησιν εἰς τὴν σχολὴν δὲν εἶναι ἄραγε ἐπ' ἀνάγκης ὁ παῖς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν μεμολυσμένην ἀτμόσφαιραν τῶν πόλεων καὶ νὰ μεταβῆ ὅπως διέληται τὸ θέρος εἰς τὴν ἐξοχὴν; Πανταχοῦ οἱ ἐπιστήμονες θεωροῦσι τὴν τοιαύτην ἀλλαγὴν ἀπαραίτητον.

Δυστυχῶς ὅμως παρ' ἡμῖν μόνον τὰ τέκνα τῶν εὐπόρων οἰκογενειῶν ἀπολαύουσι διαμονῆς ἐν τῇ ἐξοχῇ, διότι αἱ πλείστα οἰκογένειαι τῆς μέσης τάξεως καὶ ἅπασαι σχεδὸν αἱ τῆς κατωτέρας μένουσιν εἰς τὴν πόλιν. Τὸ ζῶτικόν αὐτὸ ζήτημα κατώρθωσαν νὰ λύσωσιν ἐν Εὐρώπῃ οὐχὶ διὰ δωρεῶν καὶ κληροδοτημάτων, ἀλλὰ διὰ τῶν φιλανθρωπικῶν σωματείων, ἐπὶ τούτῳ ἰδρυθέντων, ἐγόντων ὡς βάσιν μηνιαίας ἢ ἐβδομαδιαίας καταβολῆς μεταξὺ τῶν μελῶν καὶ τῶν μαθητῶν ἀκόμη, ὅπως οἱ φιλασθενέστεροι τῶν παιδῶν δυναθῶσι νὰ διατριφῶσιν καθ' ὁμάδας εἰς τὴν ἐξοχὴν κατὰ τὸ θέρος.

Ἡμεῖς οἱ περικυκλούμενοι ὑπὸ πολλῶν καὶ θαυμασιῶν ἐξοχῶν, εἰς τὰς πλείστας τῶν ὁποίων ἡ ἐνδιαίτησις εἶναι ἀρκούντως εὐθηνή, δυνάμεθα κάλ-

ιστα νὰ ἐφαρμόσωμεν τὸ λαμπρὸν αὐτὸ σύστημα τῶν σχολικῶν ἀποικιῶν, ὡς τὸ ἀπεκάλεσαν ἐν Εὐρώπῃ. Ἐκεῖ οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν διδασκάλων, καθ' ὁμάδας μεταβαίνουν εἰς τὰ χωρία καὶ ἐκεῖ διέρχονται μέρος τῶν διακοπῶν ἢ ὀλοκληρον τὸ θέρος διαμοιραζόμενοι εἰς τὰς οἰκίας χρηστῶν οἰκογενειάρχων. Μετὰ τὸ τέρμα τῶν παύσεων ἐπιστρέφουσιν οἰκάδε, διπλῆν ἀποκομίζοντες ὠφέλειαν, πνευματικὴν καὶ σωματικὴν· πράγματι παρετηρήθη ὅτι οἱ μαθηταὶ οἱ διαμένοντες εἰς τὴν ἐξοχὴν ἐπέστρεψαν ἀκμαϊότεροι τὴν μνήμην καὶ τὴν ἀντιληψιν, εὐπεθέστεροι δὲ καὶ ἐπιμελέστεροι. Οὐχ ἦττον καὶ ἡ ὠφέλεια, ἣν προσκτῶνται τὰ παιδία σωματικῶς καταφανῆς ἀποβαίνει· τὸ ἀνάστημα καὶ τὸ στήθος ἀναπτύσσονται, τὸ βῆρος αὐξάνει καὶ τὸ αἷμα πλουτίζεται διὰ νέων παραγόντων.

Ἡ μικρὰ Δανία, ὅπου πᾶσα πρόοδος θαυμασιῶς προκόπτει, κατέχει τὴν πρωτίστην θέσιν ἐν τῇ εὐγενεῖ ταύτῃ ἀμίλλῃ τῶν ἐθνῶν ὑπὲρ τῆς νεανικῆς ἀκμαϊότητος. Μεταξὺ ἑκατὸν χιλιάδων Δανοπαίδων 552 παραθερίζουσι οὕτω εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἐνῶ ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ ἀνάλογια εἶναι 116, ἐν Ἑλβετίᾳ 140, ἐν Γερμανίᾳ 85 καὶ παρὰ τοῖς Γάλλοις 21 πάντοτε ἐπὶ ἑκατὸν χιλιάδων.

Ἐν Γερμανίᾳ ἐκτὸς τῆς μονίμου ταύτης κατὰ τὸ θέρος διαμονῆς ἐν τῇ ἐξοχῇ ἐφήρμοσαν καὶ τὸ οἰκονομικώτατον σύστημα τῶν ἐκδρομῶν προσωρινῶν διὰ παιδῶν καὶ ὡς ὑγιεινῶν. Τὰ παιδία συνήθως ἀνὰ ἑκατὸν ὀδηγοῦνται παρὰ παιδαγωγοῦ εἰς τὸ δάσος ἢ παρὰ τὰς ὄχθας λίμνης ἢ τῆς θαλάσσης, ἀναλόγως τῆς τοποθεσίας τῆς πόλεως, καὶ ἐκεῖ διοργανοῦνται παιδία, λουτρά, ἄσματα ἐν χορῶ καὶ τὰ παρόμοια. Καὶ ὅλα αὐτὰ, συμπεριλαμβανομένων τοῦ τιμήματος τοῦ προγεύματος καὶ τῆς ἀμοιβῆς τοῦ παιδαγωγοῦ, δὲν στοιχίζουσι παρὰ 35 ἑκατοστὰ τοῦ μᾶρκου. Τὰ παιδία ἐπιστρέφουσι τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν πόλιν ζῶντ' ἀκμαῖα, πλήρη δὲ εὐκρίστων ἐντυπώσεων καὶ ὠρελίμων γνώσεων, διότι καθ' ὅσον διδάσκονται.

Ἐπιφανῆς Γάλλος ἐπιστήμων, ὁ ἱατρὸς Λανδουζῆ, εἰδικῶς ἐργασθεὶς ὑπὲρ τῆς εὐδωσίας τοῦ ἐργου ἐν τῇ πατρίδι τοῖ, ἀναφέρει τὸ παράδειγμα τῶν Γερμανῶν, πρὸς μίμησιν τοῖς συμπατριώταις του, καὶ ἐν διατριβῇ προσθέτει ὅτι πλείστα ἀσθενεῖαι

τοιουτοτρόπως ἀποφεύγονται καὶ μυριάδες ραχιατικῶν ἢ ἀνακμικῶν παιδίων σώζονται ἀπὸ βέβαιον θάνατον. Καὶ ὁμολογουμένως οἱ Γάλλοι ἀπὸ τινῶν ἐτῶν πυρετώδεις καταβάλλουσι προσπαθείας ὅπως μὴ μείνωσι στάσιμοι εἰς τὴν εὐδωσίαν τῶν σχολικῶν ἀποικιῶν. Μία ἀδελφότης τοῦ ἀγίου Στεφάνου τῆς Γαλλίας, αἱ τῶν Παιδῶν ἀνὰ τὰ ὄρη κατώρθωσε νὰ στελεχῇ τὸ παρελθὸν θέρος εἰς τὰ ὀροπέδια τῶν Κηθεννῶν 1411 παιδία, ἕτερον δὲ σωματεῖον ἐν Βερσαλλίαις, οὐτινος· τὰ μέλη δὲν καταβάλλουσι παρὰ δέκα λεπτὰ μηνιαίως, ἐντὸς τριετίας 300 παιδία ἀπέστειλεν εἰς διαφόρους ἐξοχάς. Ἐν Βερολίῳ τὸ ἔργον αἱ Βοήθεια τῇ Ἐστία διὰ 238 τμημάτων του ἐν τῇ πόλει καταπολεμεῖ δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου τὴν φυματίωσιν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς καὶ τὴν ἀνακμικὴν παρὰ τοῖς παιδίους.

Ὅτι πανταχοῦ τῆς Εὐρώπης ἠυδοκίμησε δύναται καὶ ἐνταῦθα νὰ προοδεύσῃ, ἰδίως τὸ σύστημα τῶν ἐκδρομῶν, περὶ οὐδεμίαν λόγον. Ἐκ τῆς προσφάτου ἰδρύσεως παρ' ἡμῖν Διεθνοῦς συλλόγου πρὸς καταπολέμησιν τῆς φθίσεως, τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ἱατροῦ κ. Κοκλάτου μοχθήσαντος ἀπὸ ἐτῶν ὑπὲρ τῆς ἐκλαϊκείσεως καὶ διαδόσεως τῶν προφυλακτικῶν μέτρων ἐναντίον τῆς φθίσεως, ἄγομαι νὰ πιστεύσω ὅτι θέλει ληφθῆ καὶ μέριμνα περὶ προστασίας τῆς νεότητος ἐναντίον τῶν ἐπαπειλούντων αὐτὴν κινδύνων.

Κ. Αἰθαξίδης.

Ἰούλιος 1903

ΠΕΜΒΑΣΜΟΣ

Ἄφ' ἧς στιγμῆς τὸ ὅτι ζῶ ἠσθάνθη, ἐδυθίσθη εἰς πέλαγος συλλογισμῶν· ἀλλὰ δὲν ἀπηλπίσθη. Τὴν φύσιν ἔχω παρ' ἐμοῦ διδάσκαλον προὔχοντα· τὸ μεγαλεῖον εἰς αὐτὴν τοῦ Πλάστον ἐθεώρουν· καὶ ἔφθασον, εἰς ἀληθές, εἰς τὸ μὴ περαιτέρω· πλὴν δὲναμις οὐράνιος μ' ἐπέτρεπε νὰ αἴρω πᾶν πρὸ ἐμοῦ ἐμπόδιον, καὶ προχωρῶν βραδέως, ἐβλεπον πῶς δὲν ἔχων τὸν χρόνον μου ματαίως· διότι εἰς πᾶν δύσκολον τοῦ δρόμου μου σημεῖον τὸ ἀπειρον διέβλεπον τοῦ Πλάστον μεγαλεῖον. Καὶ μ' ἔλεγε σαματήσορ!· χροῦς ἔδισα, μὴ λησμονεῖς· εἰς τ' ἄντα μυστήρια χωροῦν ἐκεῖνοι μύθοι,

ὄσοι ἀγαγῶν ἰσχυροὶ τὸν Πλάστην ἐν τῇ φύσει
καὶ βέβηλός τις λογισμὸς ἐντός τωρ δὲν εἰσδύσῃ,
ἀλλὰ ζητοῦν τὸ τέλειον εἰς τ' οὐρανοῦ τὸν θόλον
καὶ παραδέχονται ἀρχὴν ἀθύπαρκτον τῶν ὄλων.
Ἀρχὴ ἀθύπαρκτος! τὸ πᾶν ἐκ ταύτης ἀπορρέει·
τὸ μεγαλεῖον τοῦ Θεοῦ ἢ φύσις πᾶσα πρέει!

I. B. Σήροχαφ.

ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ Π. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

Ἐδναμία! τὸ δρόμά σου.
εἶναι γυνή!

II

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον).

Ἦτο ἀπίστευτον, ἦτο τρομερόν, καὶ ἐν τούτοις
ἦτο βέβαιον· δὲν θὰ τὴν ἄφρονον νὰ σβεσθῇ τοιου-
τοτρόπως ὑπὸ τὸ βλέμμα μου χωρὶς νὰ παλαίσω,
χωρὶς νὰ τὴν διεδικήσω. . . Καὶ κατὰ ποίου θὰ
διεξεδίκουν αὐτήν; Νόσημα δὲν ὑπῆρχεν, ἀλλὰ μία
φθορὰ ἄνευ αἰτίας· ἦτο εἰς βραδύς μαρασμὸς καὶ
οὐδὲν πλέον.

Ἐκλαιον ἐν τῷ κρυπτῷ, βλέπων τὸ κάλλος τῆς
φθειρόμενον, ἀγνοῶν ἂν ἐπόνει ἢ ὄχι. Οὐδέποτε πα-
ρεπονεῖτο· ὅτε δὲ τὴν ἐξελιπάρουν μ' ὄλην τὴν δύ-
ναμιν τῆς ἀγάπης μου νὰ μοὶ εἶπῃ ἂν ὑπέφερον,
ἂν ἦτο εὐτυχής, ἂν εἶχε τι, αὐτὴ ταπεινὴ καὶ πει-
θητικὰ διεχύνετο εἰς διαμαρτυρίας καὶ μὲ θλιβε-
ρὸν μειδίαμα μοὶ ἔλεγεν, ἐνῶ ἀλλόκοτος πυρετὸς
ἦναπτε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς.

— Ὅχι, φίλε μου, μὴ φρόντιζε περὶ ἐμοῦ. . .
οὐδὲν ἔχω. . .

Ἡ ἀπόκρισις αὐτὴ κατήντησε στερεότυπος.
Ἐνώπιόν μου ἐπέτασε τὰ νεῦρά τῆς νὰ τὴν συγ-
κρατῶσι, πλὴν δὲν ἤμην τυφλός. Τὸ ἰσχυρὸν καὶ
λεπτυνθὲν σῶμά τῆς εἶχε προσλάβει τι τὸ αἰθέ-
ριον, καὶ ἡ νοσταλγοῦσα ψυχὴ τῆς πλήρης τῆς ἐ-
θελοθυσίας τῆς ἔστεργε τὸ βωδὸν τῆς μαρτύριον
ἄνευ παραπόνου.

Μάτην οἱ ἰατροὶ συνέρρεον ἐν τῷ οἴκῳ μου, οὗ-
τοι ἀπεφαίνοντο ὅτι ἡ νεκρὰ γυνὴ εἶχε τάσιν πρὸς
τὸν μαρασμόν, καὶ ἤδη οἱ πλεῖστοι ἠσπάζοντο τὴν
γνώμην τοῦ ἰατροῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅς-

τις μοὶ διεκήρυξεν ὅτι ἡ σύζυγός μου ἐφρονεῖτο
ὑπὸ τῆς. . . ἀτεκνίας τῆς.

Κατεδίκάζον τὴν Ἑλλην μου ἀμετακλήτως, ἐκ-
τός ἂν ἠυδόκει ὁ Κύριος καὶ θαῦμά τι ἐπετελεῖτο. . .

Βλέπων ταύτην οὕτως φθίνουσαν, ἐπλησσον τὸ
στῆθος ἐξ ἀπελπισίας, ἀνεθεμάτιζον τὴν ἀνίσχυ-
ρον ἐπιτήμην καὶ ἐκλαιον τὴν σύζυγόν μου, ἐκ-
λαιον τὴν εὐτυχίαν μου, ἣτις ἐσκεδάζετο ὡς ὄνει-
ρον, ὡς σκιὰ φρούδη, ὡς ἐμπαιγμός! . . .

Καὶ ὅμως προηρθάνομην ὅτι ἂν ἤθελε νὰ ὁμι-
λήτῃ, ἂν ἡ Ἑλλη, ἣτις κατεῖχε τὴν κλεῖδα τῶν
ἐχεμύθων πόνων τῆς, ἤθελε νὰ μοὶ ἐμπιστευθῇ
αὐτήν, τὸ πᾶν δὲν θὰ ἀπώλλυτο. Βλέπουσά με μὲ
τοὺς μεγάλους θλιβεροὺς ὀφθαλμούς τῆς, μεγεθυ-
θέντας ὑπὸ τῆς ἐξασθενήσεως μοὶ, ἔλεγε:

— Μὴ πιστεύεις εἰς τὰς διαθεβαιώσεις τῶν ἰα-
τρῶν ἢ ἐπιστήμη ἀπατάται, Φιλῆμον· ἄφες νὰ
διέλθῃ ἡ θεῖα Δίκη ἐάν ὅ,τι πάσχω τὸ. . . θέλῃ
ὁ Θεός. Οἱ πόνοι μας εἶναι ἐξίλασμοι!

— Τὸ θέλει ὁ Θεός, Ἑλλη μου; ἐφώνουν, πλὴν
διατὶ ἀφοῦ δὲν ἐπταίσαμεν; καὶ κατὰ τί ἔχο-
μεν ἀνάγκην ἐξιλαστηρίων πόνων ἄφοῦ οὐδένα ἀ-
δικοῦμεν ἀγαπώμενοι; Δὲν θέλω ἢ νὰ σὲ ἴδω ὑ-
γιαίνουσαν. . . Ὅχι, ἂν ὁ Θεός ἠυδόκει καὶ μᾶς
ἐχάριζεν ἐν Χερουβεὶμ ὥρατον ὡς ἡ μήτηρ του,
πόσον ἡ εὐτυχία μας θὰ ἦτο μεγαλειτέρα! . . .
Τὰ καθήκοντα τῆς μητρότητος θὰ σὲ ἀπησχόλουν
καὶ δὲν θὰ ἐγίνεσο ἐρμαῖον τῆς νευροπαθείας σου.

— Καὶ θὰ ἐθεράπευον τὸν πυρετόν μου τού-
τον! . . . ἐφώνησεν αἴφνης ἡ Ἑλλη, τείνουσα τὰς
φλεγούσας χεῖρας τῆς μὲ ἔκρηξιν ἀπαραδειγμα-
τίστου ὀδύνης. Ἡ ἔκρηξις αὐτὴ ἐφάνη ὡς νὰ τὴν
κατέβαλλε, διότι ἐκαθέστη τρέμουσα σύσσωμος
καὶ βλέπουσά με μὲ αἰσθημα φόβου καὶ ταραχῆς,
καθισταμένη ὠχροτάτη, ὡς ἔωλος νεκρός.

Ἐνῶ ἐχυνόμην πρὸς αὐτὴν ὅπως τὴν δεχθῶ εἰς
τὰς ἀγκάλας μου, αὐτὴ μὲ ἀπειμάκρυνε ψελλίζουσα
μὲ θλιψίν:

— Μὴ φοβεῖσαι, σοὶ λέγω. . . ὁ θάνατος εἶναι
μακράν. . .

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν ἐπανῆλθον εἰς τὸν ἰα-
τρόν, ὅστις ἐθεράπευε τὴν Ἑλλην. Ἔσχον μετ'
αὐτοῦ ἐκτενῆ συνέντευξιν. Τῷ ἤνοιξα τὴν καρ-
δίαν, ἀρέθην εἰς τὸν πόνον μου ἐνώπιόν του καὶ
ἰκέτευσα αὐτόν νὰ μὲ συνδράμῃ.

— Τί ἀπαιτεῖται ὅπως τὴν σώσω; τῷ εἶπον,
ἐνῶ ἡ ὀδύνη μου προϋξίνει οἰκτον. Τὴν διατάσσετε
τὰ ταξείδια; θὰ πράξω πᾶν ὅ,τι μὲ συμβουλεύετε,
ἀρκεῖ νὰ τὴν ἴδω εὐδαίμωνα καὶ ὑγιᾶ. . .

— Φίλε μου, εἶπε τότε ὁ ἰατρός, καὶ ὅσον
ἀντιλαμβάνομαι, ἡ νόσος τῆς συζύγου σου δὲν ἔ-
χει ἔδραν τὸν ὄργανισμόν, ἀλλὰ τὴν καρδίαν. . .
Πάσχει ἀπὸ ἠθικὸν νόσημα καὶ τὸ κάλλιστον, ὅ-
περ σὲ συμβουλεύω, εἶναι νὰ τὴν πλησιάζῃς καὶ
τὴν παραμυθῆσῃς πρὶν τὸ κακὸν προσβάλλῃ τὰς
πηγὰς τῆς ζωῆς. . . . Εἶναι ὅ,τι ἔχω νὰ σοὶ
εἶπω.

Ἐχωρίσθημεν, ἀλλ' ἡ δευτέρα αὐτὴ ἀποκάλυ-
ψις, πιθανωτάτη, μὲ προτέβαλε δίκην κερκυνοῦ.
Ἀπεμακρύνθη κλονούμενος καὶ παράλογοι σκέψεις
μὲ ἐπολιορκήσαν. Ἴσως ἡ Ἑλλη ἐκουράσθη εἰς τὴν
ἀγάπην μου, ἴσως μετεμέλετο διότι ἦνωση τὴν
τύχην τῆς διὰ βίου μὲ τὴν ἰδικήν μου, διότι ἴ-
σως δὲν ἠδυνήθη νὰ δημιουργήσω ἐγὼ τὴν εὐτυ-
χίαν τῆς. Εἷς ἄλλος μὲ ὀλιγωτέρας θυσίας θὰ κα-
τάρθου ἴσως τὸ θαῦμα τοῦτο, ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἠδυ-
νήθη. Δύνασαι νὰ δώσῃς τὴν ζωὴν σου εἰς τὴν
ἐκλεκτὴν σου, δύνασαι νὰ σπεύρῃς ὑπὸ τοὺς πόδας
τῆς κόσμου μὲ τὰ ρόδα τῆς ἀγάπης. . . δὲν
θὰ δυνήθῃς νὰ ἐκδιᾶσῃς τὴν καρδίαν τῆς νὰ
σὲ ἀγαπήτῃ· θὰ ἀγαπήσῃ ἴσως τὸ ἀνδράπο-
δόν σου. Φεῖ! τὰ αἰσθήματα δὲν διατάσσονται
νὰ βλαστήσουν ὡς αἱ ραφνίδες, καὶ ἐνῶ αἱ θυσίαι
τρέφουν καὶ γεννοῦν τὴν φιλίαν, αὐταὶ σκοτόνουν
τὴν ἰδιοτροπίαν τοῦ ἔρωτος καὶ τὸν ἐξατμίζουν.
Ἰπὸ τοιούτων ἀντικρουτικῶν σκέψεων κατεχό-
μενος, ἐν δεινῇ ἐντάσει τῶν νεύρων ἐπανῆλθον πλη-
σίον τῆς συζύγου μου, ἣτις μὲ ἐδέχθη μὲ τὸ με-
λαγχολικὸν μειδίαμά τῆς. Αὐθαρῆ διέγνωσε τὰ
νέφη τοῦ μετώπου μου καὶ ἐταράχθη· τὸ βλέμμα
τῆς ἔστηρίχθη ἐπ' ἐμοῦ μὲ τοιαύτην λατρείαν, τοι-
αύτην ἀφοσίωσιν, ὥστε ὅλα τὰ σοφίσματά μου
μωρὰ καὶ ἀνυπόστατα, κατέρρευσαν καὶ διεσκορ-
πίστησαν ὡς ὀμίχλη ὑπὸ τὸν ἥλιον. Ποτὲ γυνὴ
δὲν ἠγάπησε πλείοτερον τὸν σύζυγόν τῆς, ποτὲ ἐ-
ρωμένη δὲν ἐφάνη θεραπευτικώτερά τῆς Ἑλλῆς μου.
Ἐγὼ ἤμην ἡ οἰκουμένη τῆς, ἐγὼ τὸ σύμπαν τῆς
καὶ ἂν ἐγὼ θὰ ἤμην τὸσφ σκληροκάρδιος διὰ μίαν
ἢ ἄλλην αἰτίαν νὰ τῇ ἐπιτάξω ν' ἀποθῆνῃ, αὐτὸ
τὸ ὥρατον καὶ σπριγῶν ἄνθος, ὅπερ δὲν ἐζήτουν ἡ

νὰ ζήσῃ, θ' ἀπέθνησκε μειδιῶσα διὰ τὴν ὑπερ-
ἐμοῦ θυσίαν τῆς. Τοιαύτη ἦτο· καὶ πῶς ἠδυνή-
θη ὁ ἄθλιος νὰ συλλογιθῶ τοιαῦτα φαντάσματα;

Ὅχι ἦττον αὐτὴ παρετήρησε τὴν προαπασχό-
λησιν καὶ ταραχὴν μου καὶ μὲ ἠρώτησε δειλῶ· ἂν
ἤμην ἀσθενής, ἀλλ' ἐγὼ ὑπὸ τὸν πόνον διατελῶν
τῶν πικρῶν μου ἐντυπώσεων.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη, δὲν εἶμι ἀσθενής, ἀλλὰ
δυστυχής. Ἀφότου ἡ Βαυκίς μου ἀπώλεσε τὴν
φαιδρότητά τῆς, ἡ εὐτυχία δι' ἐμέ κατήντησε
πρόβλημα. Ὅχι, Ἑλλη, ἂν ἤκουες τί εἶπεν
ὁ ἰατρός. . . Φρονεῖ ὅτι ἡ ἀθηνεία σου εἶναι
ἐν τῇ καρδίᾳ σου καὶ ὑποπτεύεται ὅτι ἐγὼ τὴν
προξενῶ ἀπὸ δυνάμενος νὰ σὲ κάμω εὐτυχῆ. . .

— Ὡ! τοῦ μοχθηροῦ ψεύδους! . . . ἀνεβόησεν
ἐντρομος ἡ Ἑλλη συνάπτουσα τὰς χεῖρας, ὦ, τοῦ
ψεύδους, Φιλῆμον μου! . . . Ἀθλία ἐγὼ! . . . σὺ
δὲν ἠδυνήθῃς νὰ μὲ κάμῃς εὐτυχῆ; . . . Σὺ ὁ εὐ-
γενέστερος τῶν ἀνδρῶν, Φιλῆμον; σὺ ἡ χρυσὴ καρ-
δίκα; . . . Ἀχ, Θεε μου, διατὶ μὲ κτυπᾷς τοιου-
τοτρόπως; . . .

Ἐχύθη εἰς τὰ γόνατά μου καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ
πικρῶς, κυριευομένη ὑπὸ ὑστερικῆς κρίσεως, τραυ-
λίζουσα λέξεις πλήρεις στοργῆς καὶ θερμότητος,
διαμαρτυρομένη, καταρωμένη ἑαυτὴν ἀσυναρτή-
τως, διότι ἐγέννα ὄλας αὐτὰς τὰς ὑπονοίας, καὶ
τοιούτον ὑπῆρξε τὸ ἄλγος τῆς, ὥστε συγκινηθεὶς
ἐκυψα καὶ τὴν ἔθλιψα εἰς τοὺς κόλπους σπαί-
ρουσαν ὄλην, εὐγνώμων διὰ τὴν εἰλικρινῆ ἐκεί-
νην διαμαρτυρίαν, ἣν μοὶ ἐξεδήλου σπαίρουσα ἡ ὑ-
παρξίς τῆς.

— Σὲ εὐχαριστῶ, Βαυκίς μου, τῇ εἶπον κατα-
φιλῶν αὐτήν, εὐχαριστῶ, χρυσὴ μου Ἑλλη. . .
Συγχώρησόν με, διότι σ' ἐλύπησα· ἄκουσον, ἄς
ἐγκαταλείψωμεν τὴν Σμύρνην. Ἰπάγωμεν εἰς τὴν
ἐξοχὴν νὰ ἀναπνεύσωμεν τὴν ὄσμην τοῦ χόρτου
καὶ τὰ μῦρα τῶν λεμονεῶν. Τὸ θέρετρόν μου μᾶς
ἀναιμενεῖ πρὸ πολλοῦ εἰς Β. . . Ἀς δραπετεύσωμεν
ὡς δύο ἐρασταί. Ἡ Ἑλλη δὲν ἀντέστη· μία με-
ταμόρφωσις ἐτελεῖτο ἐν αὐτῇ. Ἐρχίνοτο εὐτυχῆς
ἀλλάσσοις τόπους. Τὴν ἐπομένῃν ὄθεν ἐδραπε-
τεύσωμεν λίαν πρῶτ' εἰς Β. . . Οἱ ὑπηρέται μας
εἶχον προπορευθῆ ἡμῶν ὅπως ἐτοιμάτωι τὰ τῆς
ἐγκαταστάσεώς μας εἰς τὴν ἐξοχικὴν μας οἰκίαν.
Ὁ Αὐγουτὸς ἐξέπνεεν ἡ θερμότης ἦτο ἀνυπό-

φύρος. Έκει εις τὴν γωνίαν ταύτην τοῦ Παραδεί-
σου, ὅπου ἠγείρετο ὡς καλιὰ περιστεράς ἐντὸς ἀ-
περάντου κήπου ἀμπέλων καὶ πάρκου τὸ θέρετρον
τῆς οἰκογενείας μου εἰς τὸν ἐλεύθερον καὶ ἀνα-
πεπταμένον ὄριζοντα, ἐντὸς τῆς εὐώδους ἀτμο-
σφαιρας, εἰς τοὺς ἐλευθέρους ζεφύρους, τοὺς παί-
ζοντας ἐντὸς τῶν φυλλωμάτων τῶν κισσῶν καὶ
πορτοκαλεῶνων, εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς ἐξο-
χῆς, ἠλπίζον ἢ Ἑλλη νὰ ἐπανακτῆσῃ τὴν φαι-
δρᾶν ἰγυιάν. Οἱ μακροὶ περπάτοι εἰς τὰ περίξ
βουνά, ὧν τὸ χόρτον πατούμενον ἀνέιδεν βαλσα-
μωτικὰς ἀποπνοίας, ὁ ἀγροτικὸς βίος, τὰ ἐπὶ τῆς
χλόης βελάζοντα ποίμνια ἠλπίζον νὰ ἐπιφέρωσι
τὸν θαυματουργὸν ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὸ νοσοῦν
πνευμά της καὶ τὴν θεραπεύσουν τοῦ ἀνυποφόρου
σπληνισμοῦ της. Ἡ Ἑλλη δὲν ἀνθίστατο ὑπῆ-
κουε παθητικῶς εἰς τὰς ἐπιθυμίας μου χωρὶς νὰ
ἐκφέρῃ γνώμη, χωρὶς νὰ ἐναντιοῦται ποτέ. Ὅτι
ἐνόμιζε δυνάμενον νὰ μ' εὐαριστήσῃ, τὸ ἔπραττε
μετὰ χαρῆς. Τίς μὲ τὴν εὐλύγιστον ἐκείνην φύ-
σιν δὲν θὰ ἦτο εὐτυχῆς ;

(Ἀκολουθεῖ)

BIRGINIA EYAGGELIAIOY

Ο ΒΟΣΠΟΡΟΣ

*Ἀγῆ προβάλλει χαροπὴ ἀπὸ τὰ πράσινα βουνά,
καὶ τὰ δροσθόλα νερὰ σιγὰ σιγὰ χρυσοῖ·
χρυσᾶς εἰκόνας μαγικὰς ἅς ἕψη χῆνει γαλαρὰ
καὶ ἀπὸ τὸν ὕπνο τὸν βαθὺ τὴν φύσι ξεσηκῶνει.*

*Ἐπὶ τῆς φύσι ἀπ' ὄνειρο τερπνὸ μυρολουσμένα
πετοῦν τῆς αὔρας τὰ φτερὰ σᾶν φτερωταῖς ἐλπίδες
ἔς τὸν ταξειδάρη τὸν χλωμό, ποῦ μὲ χλωμαῖς ἀχτίδες
τότε φιλεῖ ἢ Ἀνατολή, ἢ ῥοδόπλαστὴ παρθένα.*

*Τ' ἄρμά της σῦρον Χάρτες μὲ γέλοια δροσερὰ
σκορποῦνε χάρι, ραῖνοντε τῆς Ἄνοιξις τὰ μύρα
θαρρεῖς πῶς βλέπεις ὄνειρο ἔς τὰ ἕψη τὰ γυρῶ
καὶ τοῦ Ὀρφῆος μέσα σου λαλεῖ ἢ οὐράνια λῦρα.*

*Σιγῆ παρτοῦ ἀντικύζονται μὲ ἀνθη στολισμέναις
ἢ δύο ἀκταῖς ἔς τῆς θάλασσης τὴν ἀπλαστὴ ἀγκαλιὰ
ἀπὸ τὸ κῆμα πέρνοντε ὀλόδροσα φιλιὰ
καὶ μοιάζον ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ τὰ μέγαρα βγαλμένας.*

*Μέσα ἅς κρύσταλλα νερὰ βαρκοῦλα πλέει πτερωτή
σχίζει τ' ἀφρόλουστο κοπέι τὸ κῆμα καὶ περναῖ*

*μία Νεραίδα ποῦ φέρνει ἔς τὴν ἀντικρὸ ἀκτὴ
καὶ σᾶν ἀχτίδα τῆς ἀγῆς γοργόφτερο πετάει.*

*Ἀγῆ προβάλλει χαροπὴ μὲ κάλλη φωτεινά.
μὰ ἢ Ἀφροδίτη ἔς τὰ νερὰ ἀφρόλουστῃ σιμόνει·
ὅπως ὁ Ἐρωτὰς ἔς τῆ γῆ στραφτοκοπεῖ παντοτεινά,
ὄλα τ' ἀστέρια ἂν σβύσουντε, ἐκείνη λάμπει μόνη!*

Θεοδ. Κυπριαῖος.

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε ἀρ. 7)

Μελετήσας καλῶς τὸν ἐκ τρόμου κυριευόμενον
ἄνθρωπον εὖρον αὐτὸν παραλογιζόμενον· ἐπειδὴ δὲ
ἢ συγκριτικὴ ἀνατομία καὶ φυσιολογία ἀπέδειξεν
ὅτι αἱ διαφοραὶ τῆς τῶν ζῶων αἰσθητικότητος
συνίστανται εἰς τὸν βαθμὸν τῆς ἀναπτύξεως τοῦ
ἐγκεφαλικοῦ αὐτῶν νευρικοῦ συστήματος, ἐπιστή-
σας τὴν προσοχὴν μου εἰς τὸν νοῦν καὶ τὰ αἰσθή-
ματα τῶν ψοφοδεῶν ἀνθρώπων, ἰδοὺ ποῖον ἐξάγω
συμπέρασμα.

Ὅς ἐκλείπει πᾶν αἶσθημα ὁπότεν ὁ ἐγκέφαλος
βυθίζεται εἰς τὸν ὕπνον, ἀποναρκοῦται ἐκ τοῦ χλω-
ροφορμίου ἢ τύπτεται ἰσχυρῶς, οὕτως ἀπαραλλά-
κτως ἀποναρκοῦται ὅταν διέλθῃ δι' αὐτοῦ ἢ ἰδέα
ὅτι εὐρίσκεται ἐν ἀμέσῳ συγκοινωνίᾳ μετὰ τῶν ἀ-
καταλήπτων φασμάτων· καὶ τότε ἰδοὺ τί συμβαί-
νει· ἢ προβολὴ τοῦ ἐγκεφάλου, ἢ Protuberance
καλουμένης ἣτις κεῖται εἰς τὴν τοῦ κρηνίου βάσιν
μεταξὺ τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τῆς παρέγκεφαλίδος,
θεωρεῖται ὡς ἡ κυρίως ἔδρα τοῦ λογικοῦ· ἐπειδὴ δὲ
χρησιμεῖ καὶ ὡς νευρικὸν κέντρον τοῦ ἐγκεφάλου,
εὐθὺς ὡς διασταλῆ ἐκ τοῦ φόβου, πιέζεται καὶ πα-
ράγει παράλυσιν εἰς ἀπάσας τὰς τοῦ σώματος αἰσ-
θήσεις. Ἡ γενικὴ αὕτη παραλυσις ἐπιφέρει τὴν τοῦ
αἵματος συμφορῆσιν εἰς τὸν ἐγκέφαλον, τοῦ ὅπου
ὄλα τὰ συστατικὰ ἐξογκοῦνται, ἢ δὲ αὐξήσις ἢ
διαστολὴ αὕτη ἐπιφέρει θέρμανσιν καὶ ὁ δυστυχῆς
ἄνθρωπος χάνει τὴν δύνάμιν τῆς λογικῆς του.

Ἦδη ὡς ὁ ἐγκέφαλος τοῦ δειλοῦ ἐξογκοῦται
οὕτω καὶ αἱ ἐκ τῆς ἀντιλήψεως εἰκόνας παραμορ-
φοῦνται ἀπαραλλάκτως ὡς ἂν τις βλέπει ἐπὶ κοίλου
καὶ ἀνωμάλου κατόπτρου, αἱ παραμειομορφωμέναι
ἰδέαι δίστανται καὶ διὰ τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου φέ-
ρονται εἰς τὴν ἱριδα τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἣτις τότε συ-

ΣΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ

Κόρη θεσπεσία, ἄστρον τ' οὐρανοῦ, ἄγγελε τῶν
αἰθερίων πεδίων, θελγῆτρων καὶ χαρίτων πλήρης...
Ὡς κάλυξ ῥόδου μόλις ἀνοιγόμενος κοσμεῖς
διὰ τῶν θαυμασίων χρωματισμῶν σου ἐκπάγλως
τὸν εὐκνήθη λειμῶνα, ὅστις μεταξὺ τῶν μικροτέρων
σου ἀνθῶν ἔσχε τὸ εὐτύχημα καὶ σὲ νὰ κέκτῃται.

Ἐπερηφάνως ἐν αὐτῷ θάλλεις καὶ εἰρωνικῶς
μειδίξῃς πρὸς τὸν ἀτυχῆ τοῦ λειμῶνος ἐπισκέπτῃν,
τοῦ ὅπου γλυκὺ καὶ ἡδυπαθὲς τὸ ὄμμα πρὸς
σὲ στρέφεται καὶ τὰ χεῖλη ἐν κατανύξει ψιθυρίζουν
τὸν αἶνον τῶν θελγῆτρων σου.

Ποῖα εὐτυχῆς χεῖρ θὰ δρέψῃ τὸ ζειθαλὲς καὶ
ἀβρόν τῆς ἀγάπης σου ἄνθος καὶ ποῖος εὐδαίμων
θνητὸς τὴν μυροδόλον θὰ ἀναπνεύσῃ πνοὴν σου ;
Καὶ θὰ μεθύηται μὲ τὸ γλυκὺ αὐτῆς ἄρωμα ! Ποῖα
ἀμβρόσια νέματα τῆς εὐτυχίας θὰ ἀξιοθῶσι νὰ
ποτίσωσι τὰ πάλλευκά σου πέταλα καὶ νὰ τὰ συγ-
κρατῶσιν ζειθαλῆ ! . . .

Ὡς καλλικέλαδος Φιλομήλα, κελαδοῦσα εἰς
τὰ δάση καὶ τοὺς ἀνθοσπάρτους κήπους καὶ ὄλη,
χαρὰ καὶ εὐτυχία πετώσα ἀπὸ κλάδου εἰς κλά-
δον, τονίζουσα τὸ γλυκὺ καὶ μεθυστικὸν καὶ τερπι-
θυμον ἄσμα σου, προσδίδεις εἰς ὄλην τὴν φύσιν ἀ-
νέκφραστον χάριν καὶ μαγείαν.

Ποῖος πτηνοθήρα; διὰ τῶν χρυτῶν πλεκτανῶν
του θὰ σὲ συλλάβῃ καὶ εἰς ποῖον χρυσοῦν κλω-
βίον θὰ σὲ ἐγκλείσῃ ἵνα ἐκείθεν τὴν εὐδαίμονα
αὐτοῦ ψυχὴν τὸ μελίρρυτον μεθύη ἄσμα σου καὶ
ἀφυπνίσῃ ἐκ τοῦ ληθαργίου τῆς λύπης καὶ μεταρ-
σοῖ ἠδέως εἰς κόσμους ὄνειρώδεις !

Ὡς πάλλευκος περιστερὰ τὰ οὐράνια παλάτια
διατρέχεις. Ἦνος τριστολβίου κυνηγοῦ ἢ χρυσῆ σφαί-
ρα θὰ σὲ ῥίψῃ αἰμόφυρτον ἐπὶ τῆς διαγελώσης
χλόης ! . . .

— Ἔσο ἔσαι τὸ ῥόδον τὸ ζειθαλὲς καὶ μυ-
ρίπνον. Ἔσο εὐτυχῆς καὶ πλήρης τερπνῶν καὶ ἄ-
θῶων ὀνείρων· πέτα χρυσόπτερος εἰς τὰ βασιλεῖα
τῆς εὐδαιμονίας.

Εἴθε πνοὴ ἀνέμου τὰ λευκά σου πέταλα νὰ μὴ
ρυτιδώσῃ· ἄλλ' ἄνθος θαλερὸν καὶ ἀβρόν ἔσαι νὰ
θάλλῃς.

Ἄνοιξις ῥοδοστεφανωμένη διὰ σὲ νὰ βασιλεύῃ
καὶ φύσις καλλιπάρειος καὶ θελγῆτρων βριθοῦσα
νὰ σοὶ προσμειδίξῃ αἰωνίως.

Γλυκέως αἰχκτίνες τοῦ Φοίβου μὲ τοὺς θεσπεσί-
ους χρωματισμούς σου νὰ παίζωσι καὶ πλησιφχῆς
ἢ σελήνη νὰ σελαγῆ τὴν γλυκεῖάν σου καρδίαν.

Οἱ ἀστέρες τ' οὐρανοῦ ἀγρυπνοὶ νὰ φυλάττωσι
τὴν εὐτυχίαν σου καὶ ἢ δρόσος αὐτοῦ ἠδέως νὰ
δρυσίξῃ τὰ χρυτὰ σου ὄνειρα.

I. B. Σήρχαφ.

Ἡ νυκτερινὴ αὔρα ἔθωα νὰ παίζῃ μὲ τὰ χρυσὰ σου μαλλιά καὶ διὰ σὲ τῆς εὐτυχίας τὸ ἄσμα νὰ τονίζου πάντοτε τὰ νυκτερινὰ πτηνά, χρυσαυγὴ ὄνειρα τὴν κεφαλὴν σου νὰ λικνίζου καὶ διάδημα ἔξ' εὐτυχίας καὶ εὐδαιμονίας αὐτὴν νὰ στέφῃ.

Ἄγνὰ τὴν καρδίαν σου νὰ πληρώσιν αἰσθήματα καὶ στεναγμὸς ἔξ' αὐτῆς ποτὲ νὰ μὴ ἐξέλθῃ.

Ἄνθοςπάρτους καὶ ἰδεώδεις οἱ γλυκεῖς σου ὀφθαλμοὶ νὰ βλέπουσιν τόπους καὶ δάκρυ λύπης ποτὲ ἂπ' αὐτῶν νὰ μὴ χυθῇ!

Ἔσο εὐτυχὴς, εὐδαίμων, θησαυρὸς αἰσθημάτων ἀνεκμετάλλευτος. **Θωμᾶς Θ. Γεράκης.**

Ἐν Σύμῃ τῇ 3 Ἀπριλίου 1903

ΣΥΓΧΑΡΙΗΤΗΡΙΑ

Εὐχαριστοῦντες θερμῶς πάντας τοὺς καλοὺς κάγαθοὺς φίλους τοὺς σπεύσαντας ὅπως ἐκδηλώσωσι τὴν εὐχαιρινὴν χαρὰν τῶν ἐπὶ τῷ ἀρραβῶνι ἡμῶν, φρονοῦμεν ὅτι ἐκτελοῦμεν καθήκον ἰδιαίτερων εὐχαριστιῶν πρὸς τὴν εὐγενῆ φίλην Δα Βιργινίαν Εὐαγγελίδου δημοσιεύοντες τὰς τοσοῦτω γλαφυρὰς καὶ μετ' ἀληθοῦς ποιήσεως γεγραμμένας ἐπιστολάς αὐτῆς.

Ἐν Μακροχωρίῳ.

τῇ 1 Ἀυγούστου 1903

Φιλτάτῃ Δεσποινίῳ,

Τὸ αἶσιον ἄγγελμα τῆς ἡμετέρας μνηστείας μετὰ τοῦ καλλίστου νέου κ. Ταβανιώτου μεγάλως μὲ συνεκίνησεν, ἠδὲ ἠδύνη δὲ ἐν τῇ καρδίᾳ μου πᾶσαν εὐτυχίαν εἰς ἀμφοτέροισιν. Εἶθε ὁ βίος νὰ ᾖ ῥοδωστεφὴς ἀεὶ δι' ὑμᾶς, μὴ γνωρίσῃτε δὲ ποτὲ τὰς συμφορὰς τοῦ, ποτὲ τὰς ἀκάνθους τοῦ.

Γράφουσα ταῦτα εἰς ὑμᾶς, φιλτάτῃ, ἔχω δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, διότι ἂν ὁ κόσμος ὅλος σᾶς ἐξετίμησε, πέποιθα ὅτι ὀλίγη θὰ εἰσέδωσαν εἰς τοὺς θησαυροὺς τῆς γυναικείας καρδίας σας καὶ εἶδον τοῦ; σπανίου; ἀδάμαντάς τῆς.

Ἡ ὑμετέρα ἐκλογὴ εἶναι ὅ,τι μὲ συγκινεῖ, ἰβή. Ἐξελέξατε ἄνδρα, ὅστι; οὐ μόνον κατὰ τὴν ἀξίαν τῆς σπανίας καρδίας σας θὰ σᾶς ἀγαπᾷ, ἀλλ' εἶναι καὶ εἰς θέσιν ἑστέ νὰ ἐκτιμᾷ ὑμᾶς. Ὑπερπερήσατε αἰσίω; τὸν προβαλλόμενον εἰς ὑμᾶς τὰς οὐχὶ πολὺ κοινὰς γυναικείας σκόπελον. Χωρὶς νὰ αἰματώσῃτε τὴν καρδίαν σας, πέπειθα, φιλτάτῃ, κατωρθώσατε νὰ εὐρητὲ τὴν κλεῖδα τῆς ἐπιγείου Ἐδέμ, τῆς εὐτυχίας τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ἀληθεστέρης καὶ γνησιωτέρας, τῆς ὑγιεινέρας καὶ εὐγενεστέρης, τῆς ἀληθοῦ; ἀγάπης, τῆς ἀγάπης τῆς εὐγενοῦ; ἣτις ποτὲ δὲν δύει ἐν τῇ κενῇ πάλῃ τοῦ βίου, οὐτὲ τριβεται ἐν τῇ κονίστρᾳ τῶν βιωτικῶν μεμιμνῶν.

Σᾶς συχαίρω!... ἔστε εὐτυχὴς!... εἶναι ἡ μόνη εὐχὴ, ἣτις ἐκ τοῦ βίου τῆς καρδίας ἀνέρχεται εἰς τὰ χεῖλη μου καὶ μὲ συγκινεῖ. Τὸ εὐχομαι εἰς τὸν Θεόν, ὅστις κρίνει τὰς καρδίας· ἡ ὑμετέρα εἶναι σπάνιος μαργαρίτης· εὐδαίμων ὁ δούτης, ὅστις κατώρθωσε νὰ τὸν λάβῃ ὡς ἑπαθλον τῶν ἀνθρωπίνων του βασάνων.

Σᾶς ἀσπάζομαι τρυφερῶτα
ἀπὸ ἡμετέρας Βιργινίας Π. Εὐαγγελίδου.

Ἐν Μακροχωρίῳ
τῇ 1 Ἀυγούστου 1903
εἰς Γαλατᾶν

Φίλε κ. Ἐμμ. Ταβανιώτῃ,

Μετ' εὐφροσύνης πληροφοροῦμαι τὴν εὐχάριστον εἰδησιν τῆς μνηστεύσεώς σας μετὰ τῆς ὁ; Κορνηλίας Πρεβεζιώτου. Σᾶς συχαίρω ἐκ βίθους ψυχῆς διὰ τὴν λεπτήν καὶ ἐξαιρετὸν ἐκλογὴν σας. Εἶσθε ἀνὴρ, τῇ ἀληθείᾳ, λίαν τυχερὸς, διότι ἐκ τοῦ λαχείου τοῦ βίου σας ἔλαχεν ὁ μέγας λαχνός, ὅστι; μέλλει νὰ ἐξασφαλίσῃ ἑστέ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ βίου σας.

Σᾶς εὐχομαι πλήρη καὶ ἀνέφελον τὸν βίον πλησίον τῆς σπανίας καρδίας, ἣν ἐξελέξατε ὡς σύντροφόν σας. Τὸ μυστήριον τῆς εὐδαιμονίας, τὸ μᾶλλον ἀσφαλὲς ἐχέγγυον τῆς εὐτυχίας τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ γάμῳ, τῇ ὑποχρεωτικῇ ταύτῃ ζωῇ τῶν δύο, εἶναι, ὡς καὶ ἐσχάτως προφορικῶς εἶπον ὑμῖν, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐκτίμησις. Καὶ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἀγαπᾷτε καὶ μὴ ἐκτιμᾷτε κατὰ τὴν ἀξίαν τοῦ τὴν ἀνεκτίμητον, τὸν θησαυρόν, ὃν ἡ εὐδωκίαν ὑμῖν τύχη ἔρριψεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ σας!...

Συχαίρω ἐπίσης καὶ τὴν φιλότατην δεσποινίδα Κορνηλίαν Πρεβεζιώτου διὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς, διότι εἶσθε ὁ μόνος κατάλληλος νὰ ἐκτιμηθῇ αὐτήν, ὡς διέγνω πᾶντοτε ἐκ τῶν συνδιαλεξέων μας. Ν' ἀγαπηθῇ γυνὴ τις εἶναι εὐκολώτερον πολὺ ἢ νὰ ἐκτιμηθῇ κατὰ τὴν ἀξίαν τῆς. Ἡ ἐμὴ τιμαλφὴς φίλη ἔσχε τὴν τύχην νὰ εὐρῃ διπλοῦν εἰς τὸ πρόσωπόν σας ἐκτιμητὴν.

Σᾶς εὐχομαι τὸν βίον εὐδαίμονα, τὴν ὁδὸν σας ὁμαλήν μετὰ τὸ γλυκὺ μέλημα ἐκεῖνο τῆς εὐτυχίας καὶ εὐπραγίας τῆς μεγαλψυχοῦς γυναικός, ἣς τὴν τύχην ἡ Ἡρόνικα σᾶς ἐμπιστεύεται.

Εὐχομαι ἐν οὐ σμικρῷ χρόνῳ νὰ μοὶ ἀναγγείλητε ὅτι ὁ Ὑμέναιος ἦναψε δι' ὑμᾶς τὰς ἀθανάτους του ὁδοῦς.

Χαίρετε!

διατελῶ μετὰ πάσης ἐμψυχίας
Βιργ. Π. Εὐαγγελίδου.

Ο ΝΕΟΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ

Δεκαήμερον φιλολογικῶν περιοδικῶν.—Ἔτος—Β'.
—Ἐν Ἀθήναις.—Διευθύντρια καὶ ἰδιοκτῆτις, Μαρίκα Κ. Φιλιππίδου. Συνδιδυθύντρια, Βιργινία Π. Εὐαγγελίδου.—Συνδρομὴ προπληρωτὴ ἐν Ἑλλάδι δρ. 5. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 6.

Μετὰ χαρᾶς χαίρετίζοντες τὴν ἐκδοσιν τοῦ «Νέου Παρθενῶνος», εὐχόμεθα ὅπως ἀθρόα περιβάλλῃ αὐτὸν ἡ ἐκτίμησις τοῦ δημοσίου τῶσφ μᾶλλον, καθ' ὅσον λίαν ἐπιτηδεύομεν; ἀνὰ τὸν φιλολογικῶν ἡμῶν κόσμον τυγχάνουσι γνωσταὶ ἀμύροται αἱ συνδιδυθύνουσαι αὐτὸν δεσποινίδες, ἄς, προσφιλεῖς ἄλλως τε φίλας ἡμῶν, ἀπὸ καρδίας συχαίρομεν.

Τύποις Γ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΪΔΟΥ
Κουρσοῦ-Σὰν ἀριθ. 3

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ»
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΪΔΟΥ
ἀριθ. 8 — Μπακτσέ-Καποῦ — ἀριθ. 8

Ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ εὐρίσκονται εἰς τιμὰς ἐκτάκτως συγκαταβατικὰς, φωτογραφικὰ μηχανὰ νεωτάτων καὶ τελειοτάτων συστημάτων, ἀμερικανικὰ, ἀγγλικὰ καὶ γαλλικὰ.

Φάρμακα, χάρται καὶ ἅπαντα τὰ φωτογραφικὰ εἶδη τῶν ἀρίστων προελεύσεων καὶ εἰς τιμὰς λίαν ἐπωφελεῖς.

Πλάκες ἰδιαίτερας παρασκευῆς Θ. ΒΑΦΕΪΔΟΥ

Μεγέθη	4	1/2	X	6	3	Γρ.	ἡ δωδεκάς
	6	1/2	X	9	4	1/2	»
	9		X	12	8	»	»

Πλουσιωτάτῃ συλλογῇ στερεοσκοπικῶν εἰκόνων πρὸς 60 παρ. ἐκάστη καὶ μετ' ἰδιαίτερας συμφωνίας διὰ τοὺς ἀγοράζοντας μεγάλας ποσότητας. Ἡλεκτρικὰ συσκευαί, τηλεσκόπια, δίοπτρα, κτλ. Ὀδηγίαι διὰ φωτογραφίαν παρέχονται δωρεὰν εἰς ὅλους

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ
283—Μεγάλῃ ὁδῷ τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνη κ. Ν. Ἀνδρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς τε πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογραφθῶσιν.

Ἀπαράμιλλος καλλιθεσία διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν. Ἀνδρειωμένου, οὗ ἡ σπανία εἰδικότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.